

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1994

Technical and Bibliographic Notes / Notes techniques et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming, are checked below.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modification dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- Coloured covers/
Couverture de couleur
- Covers damaged/
Couverture endommagée
- Covers restored and/or laminated/
Couverture restaurée et/ou pelliculée
- Cover title missing/
Le titre de couverture manque
- Coloured maps/
Cartes géographiques en couleur
- Coloured ink (i.e. other than blue or black)/
Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- Coloured plates and/or illustrations/
Planches et/ou illustrations en couleur
- Bound with other material/
Relié avec d'autres documents
- Tight binding may cause shadows or distortion
along interior margin/
La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la
distorsion le long de la marge intérieure
- Blank leaves added during restoration may appear
within the text. Whenever possible, these have
been omitted from filming/
Il se peut que certaines pages blanches ajoutées
lors d'une restauration apparaissent dans le texte,
mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont
pas été filmées.

- Coloured pages/
Pages de couleur
- Pages damaged/
Pages endommagées
- Pages restored and/or laminated/
Pages restaurées et/ou pelliculées
- Pages discoloured, stained or foxed/
Pages décolorées, tachetées ou piquées
- Pages detached/
Pages détachées
- Showthrough/
Transparence
- Quality of print varies/
Qualité inégale de l'impression
- Continuous pagination/
Pagination continue
- Includes index(es)/
Comprend un (des) index

Title on header taken from: /
Le titre de l'en-tête provient:

- Title page of issue/
Page de titre de la livraison
- Caption of issue/
Titre de départ de la livraison
- Masthead/
Générique (périodiques) de la livraison

- Additional comments: / Text in Hebrew ; book filmed accordingly. Various pagings.
Commentaires supplémentaires:

This item is filmed at the reduction ratio checked below/
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10X	12X	14X	16X	18X	20X	22X	24X	26X	28X	30X	32X
						/					

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

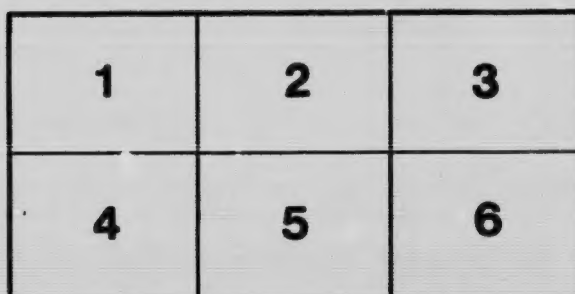
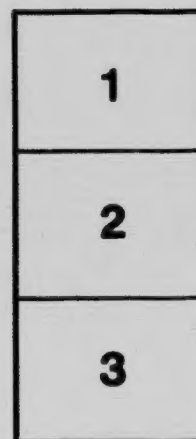
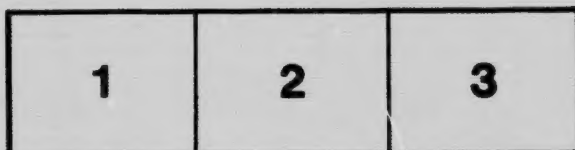
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol \rightarrow (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont la couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole \rightarrow signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

5.0

5.6

6.3

7.1

8.0

9.0

10.0

11.2

12.5

14.0

16.0

18.0

20.0

22.5

25.0

28.0

31.5

36.0

40.0

45.0

50.0

56.0

63.0

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 286 - 5989 - Fax

From the
A 700

צוויי וועלמען

אנגעווארפענע בלוטען

פון

יחזקאל א. מ. בראנשטיין

זון און בענקשאפט

פון

מרדכי טילער

ארויסגעגעבען פון

פארלאג „וויניפען“

וויניפען, קענעדיא

1919

געדרוקט ביי די פּיפּלס פּרינטרינג קא. לטד., 982 מיין סט., וויניפען.

יחזקאל א. מ. בראנשטיין.

אנגעווארפענע בלומען.

אסתר'ן מיין שוועסטער; — מיט אכטונג געווידמעט

P58503

R877

T78

1919

Copyright 1919
By
Isaac A. M. Brownstone
&
Max Miller

איך האָב זיך ביי קיינעם געלערענט,
מיט זיך בלויז גע'חבר'ט אליין;
א נעץ זיך אליין אויסגעשפונען
געלאָזט זיך אין וועג אליין געהן.

ומעקמתו מי הכינוי שליטין

זױנמער.

צו אייך

ניין, איך בין ניט פריה געקומען.
ס'האט מיך ווער אין צייט געבראכט,
נאָט האָט מיר געהייסען ריידען
וויזען אייך דורך מיר זיין מאכט.

און מענט איהר אויף מיר לחערען
מיט דער קראפט פון ביזען ווינט,
וועט מיין וואָרט צו אייך זיך טראַגען
ווי די פּייל פון בויגען שווינד.

און עס וועט מיין וואָרט אייך טרעפּען
ווי דאָס ליכט אויף יעדען ארט.
פאר דעם וואָרט פון נאָט פארהיטען
קאָן דער מענש זיך דאָך ניט פאַרט.

קאנאדער ווינטער

1

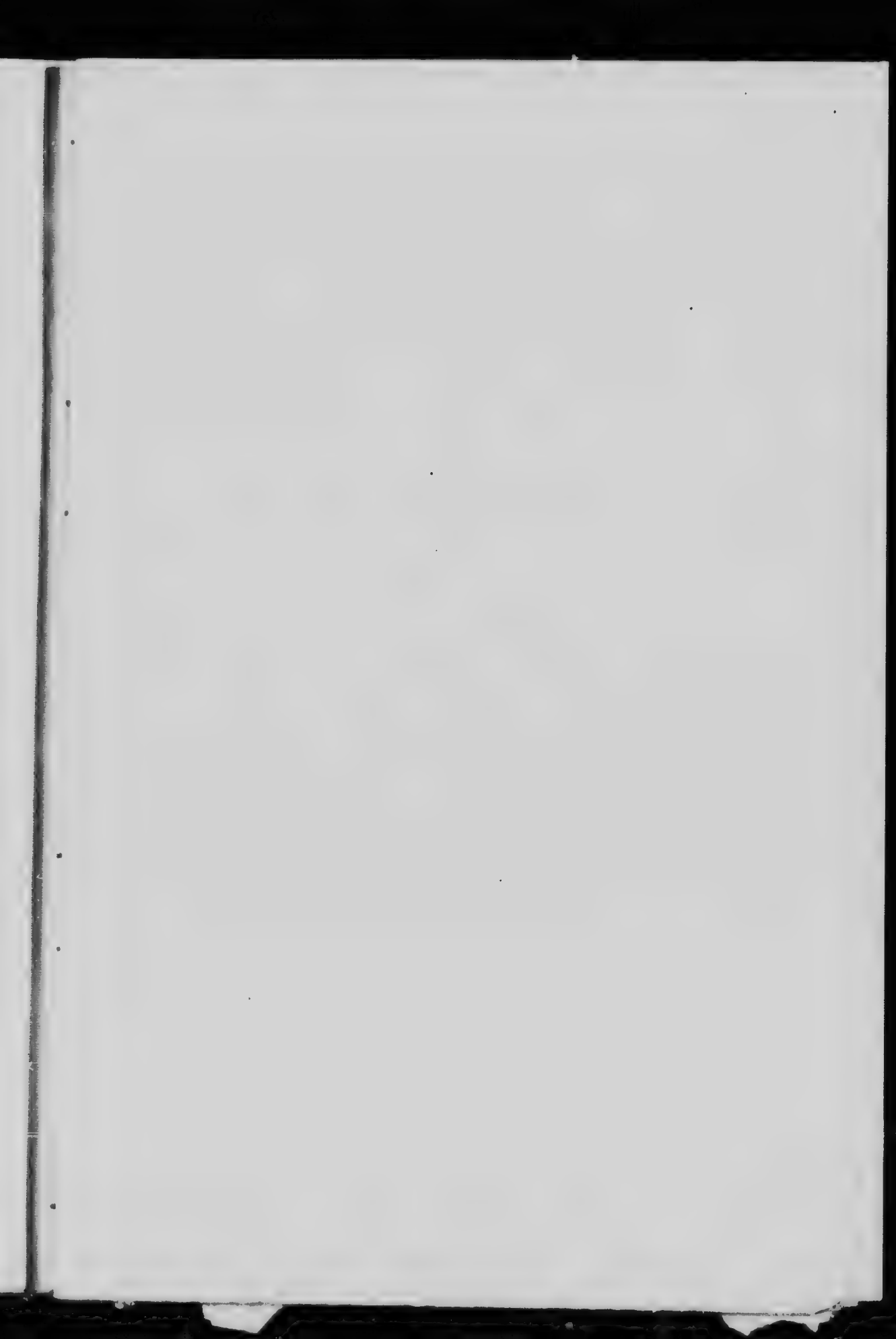
מאהלען בוימער
 אויף די שויבען
 זיך אין ליכט פון סאָנ;
 רויזען באַסען
 זיך אין דרויסען
 ווען אין גאס זיך יאָג. —

ריהרם א האנט דיר
 אָן דיין פנים
 פריהרם אין דיר דיין בלוט;
 זעהסט ניט קיינעם
 דאָך עס ארט דיר;
 שעלמען האָסט קיין מוט.

נעהסט א בייזער
 מיט דיין צאָרען
 ווייסט דערפון דעם מיין;
 ס'האָט דער ווינטער
 דיר באַצוואונגען
 קאָנסט קיין חכם זיין.

2

גוט די זון מיט
 קאלטע שמראהלען
 ווארימט ניט קיין ווייל;
 דענט אין הארץ זיך
 וואָס פאַרבאָרגען
 צאָרענסט דו מיט נאל.

פאלען בליסען ווייט,
ס'וויילט זיך זיצען
ביי אן אויווען
ווארימען א צייט.

4

ווייס'ט די ווייטקייט
זיך א וואונדער,
דרויסען געהט א שניי.
פאלען פערעל
זינגען שמערען
שטעה און קוק אויף זיי!

לויפט א שליטען
פאר די אויגען
כאפ זיך 'הין ארויף;
געהען מיידלעך
וואו שפאצירען
געהט זיי אויך ארויף.

ווינטער-בלומען
זיינען גוטע.
רייס וויפיעל דו קאנסט,
פרעג ניט קיינעם.
טו וואס גלוסט דיר
ווען אין וועג דו שפאנסט.

6

געהסט אין דרויסען
זעהסט ניט קיינעם
און דו שפירסט א קעלט:

בלאסט א גליעד זיך
אויף דיין פנים,
פאלט פון אויג א טרעהר.
רייכסט מיט שניי זיך
איין דאָס פנים:
אויף דעם הארין איז שווער.

קיהלט א פינגער
פון דיין האנט דיר
און דיין פוס אויך פריהרט;
פרעסען דינע
ליפען, ביז זיך
און דיין הארץ דיר קיהלט.

§

לוימען מענשען
טאנצען שפרינגען
איילען זיך, א שרעק.
שטיל אין דרויסען:
קינער טרייבט ניט.
לאנג איז איצט דער וועג.

פון די קוימענס
שלענגלען רויך'ען
זיך ארויף אין הויך.
מענשען-קינדער
ציטער-שאַטען
פאָלגען נאָך דעם רויך.

שלאמען כאקען
שלאַנען הערצער

ס'זוינקט די ווייטקייט
 מיט איהר שימער
 דורך טויזענט אויגען.
 דו פארנעסט זיך
 אין דיין קומער,
 וואלסט איצט וואו געמלויגען.

7

אין דער ווייטקייט
 וואלסט געמלויגען
 זוכען נאָט'ס א בליט;
 אין דער ווייטקייט
 בלויז זיך באַדען
 איז פאר דיר א בליט.

קוקסט פארנאפט אויף
 נאָט'ס גרויס וואונדער,
 וואונדערסט זיך א צייט:
 ווער אזוינס, מיט
 פערעל רעגענט
 פון דער הויכער ווייט?

און עס שלאָגט, דיין
 הארץ איצט פעסטער,
 לאזט זיך ווייט אורעק:
 קומט א מיידעל
 דיר אנטקעגען
 געהט צו אלץ אן עק.

8

בלאָזט א פראַסטרוינט
 שמיסט מיט רימער

סלאהרער הימעל
וויסער שניי
זויבער ריינע וועלט.

אומבאמערקבאר
פרעסט זיך צו ווער
צו דין ווארים-לייב;
נעהסט און טראכסט זיך
ווענען עפעס
מערקסט ניט דעם וואָס שרייבט.

פלוצים ציטערסט
אויף אין סיבער
וואָס האָט דיך באריהרט;
פאלסט אנירער
אויף דער ערד שטיל
און דו ווערסט פארפריהרט.

6

נעהסט ארויס אין
נאם, א יונגער,
קומסט א גרויער צ'ריק.
האָסט געעלטערט
זיך אין דרויסען
אין איין אויגענבליק.

דיינע ווייטע
בליקען פאלען
אין דער ווייסקייט וואו;
אין דעם שניי זיך
טוסט פארלירען,
בענקסט ניט מעהר נאך יוד.

לאכט דער פראסט זיך
 הויך פאנאנדער:
 נאכט, דו ביזט א נאר!
 בויג דיין קאפ פאר
 מיר, דעם זון,
 איך בין איצט דער האר!

10

שמעחען ביי'ס קארנער
 מענשען פיעל
 ווארטען אויף א קאר,
 פנייטשען גליעדער
 זיך צוואמען,
 קוקען אוינען שטאר.

שלאָנען זיי, א
 פוס אין צווייטען,
 ציטערען פון קעלט.
 ציהט א בענקשאפט
 זיך פון הארצען
 שטעלט א קאר, זיך שטעלט.

שטופט פאראוים זיך
 יעדער איינער,
 וויל צו ערשט אריין;
 פאלען קלינגערס
 פון די הענט נאָר
 מאכט מען פריי א שפאן.

דיר אין פנים גלייך;
שטעכען נאָדלען
דינע גליעדער
אָהן א שיעור א סך.

אויף דין קאָפּ, דין
היטעל בלאָזט זיך
ווער באַריהרט די האַהר
ס'איז דער פּראָסטרווינט —
טראַכסט דו שטיל זיך,
אלץ פאר דיר איז קלאַהר.

ברענגט דער פּראָסטרווינט
ר א שטימע
ע. יז וואו פון ווייט,
פאָר ז דיר איין, דאָס
איז א סרבן
וואָס בעט הילף און שרייט.
⊕

רוהט די נאכט זיך
אין איהר דרימעל
חלום'ט פון וואָס שעהן.
שפּרייט דער פּראַסט זיך
שטיל זיין נעץ אויס
זילכער-ווייס א חן.

וואכט די נאכט אויף
פון איהר דרימעל
וואונדערט זיך א צייט:
ערשט געווען איז
יעדער יונג נאָך
צינד שוין אלטע לייט.

שמעחת א מירעל
 ביי דעם אויווען,
 וואריסט זיך די הענט;
 גליטשען זיך אויף
 איהר פיעל בליסקען
 דורך די מענער־ווענט.

נעהט א בחור
 צו א דרייטער
 באַט איהר און, ארויס;
 גלייכט זי אויס די
 האַהר זיך רויטלענד,
 נעהט מיט איהם ארויס.

8

פאלט א „לערנער“
 ברעכט דער רימעס
 אלע לאכען פריי;
 קומט א פרעמדער
 ריהרט דיין נאָז און,
 גליטשסט דו זיך אויפסניי.

פרויגעלעכטער
 ליבעס־בליסקען
 פאַלגען נאָך מיוזיק;
 מיוזיק־טענער
 ווינען איין דיך
 אין א טרוים פון גליק.

רעהסט זיך אויף דעם
 „רינג“ א פרייער:

אויף דעם סקיימינג רינג

1

פלאמען ליכטער
רונד ארום דעם
פלאמען „סקיימינג רינג“;
יאנען פאָרלעך
רונד ארום זיך
אין געזאנג זעהר פלינט.

שמעהען מיידלעך
ביי ' ' כרענען,
קוי שטאר פארבענסט:
וועט א יונגער
בחור קומען
דאן א בליק איהם, שענס.

וועט ער קלייבען
אויס די שעהנסטע
מיט איהר פלינט אוועק;
וועלען פאלען
קנאה-בליסקען
פיעל אויף זיי א שרעק.

2

ס'עפענט די טיר
און פארמאכט זיך
נייע קומען און.
די וואָס גליטשען
זיך פון לאנג שוין
ווארימען זיך און.

דעקען צו די גלידערלאך
פון דער מאמע ערד.

לויפען וואו, אָה קינדערלאך
וואו ארום אין נאם;
ווערען זיי פון שנייעלאך
איינגעהילט אין בלאס.

שפילען זיך די קינדערלאך,
שפילען זיך אין שניי
ציטערען די גלידערלאך
מיר זאל זיין פאר זיי.

ווער איז צו דיר גלייך?
דיינע בליקען
פאלען שטאָלצע
אויף דעם קלאָהרען טייך.

געסט

ברענט אין שטוב א
פייערעל זיך,
ווארימט זיך די טהעע;
ווארטען טישען
פול מיט עסען
קומען געסט צו צוויי.

ניסט די מאמע
טהעע און יעדען,
פייערט זיך א פרייד;
שטיפען יונגע
לאכען אלטע
אין דער נאכט זעהר שפעט.

זענענט זיך א
יעדער איינער
ווינשט: א גוטע נאכט, —
פאָרלען אלע
זיך צוזאמען,
ווערט די טיר פארמאכט.

שנייעלאך און קינדערלאך

פאלען שנייעלאך און צאָהל
פאלען צו דער ערד,

אויס דער אייבינקייט

1

איך בין דער ווינט
 פון לעבען,
 אונבאגערענעצט איז מיין מאכט.
 כ'רים די שינדעל
 פון די העכער,
 פון דעם מיסעל מיין הארץ לאכט.

מיין שפראך
 איז דונער-קראך
 וואס שטורם'ט אויף די וועלט;
 כ'דיען ניט קיינעם,
 זיך אליין נור,
 קינדער שלעכטע איך פארשעלט.

אױם דער װעלט פון אלע װעלטען.

דעם אנדענק סון י. 5. פרץ נעווידמעט.

מיט די רוימען פון דער ווייט.
אלעס טוט
פאר מיר זיך בוקען,
אויף זיין אָרט און אין זיין צייט.

איך בין דער שטאַלץ
פון אלע וועלטען,
פון דער נעמליכקייט די קרוין.
עס דיענען די
מולות מיר
אָהן א דאנק און אָהן א לויין.

3

עס שפייט מיין הארץ
מיט פיער-נאל
דעם שקר אין זיין פנים;
עס רייסט מיין שפראך
די מאסק' ארונטער,
פון נביאים פון נאראנים.

מיינע ארעמס —
א פרוכת;
איבער דיר איו, וועלט פארשפרייט.
אונטער מיינע פליגעל,
שקר,
קאן ניט בויען זיך קיין נעסט.

פון די אריגען מיינע
קוואלין
ניסן ברייט זיך אויס אין וועלט;
שמראמען ווייטע

שלעכטע פרוכטען
 איך פארשנייד,
 שוין ניט קיינעם דא און דאָרט.
 איך לאך זיך אויס
 פון יעדען איינעם,
 טרעה דעם שקר אויף זיין אָרט!

און טרעפט צומאָל
 א בייזער דאָרען
 אויף מיין לאנגען ווייטען וועג, —
 שנייד איך איהם
 אראָפּ מיט צאָרען,
 פרעג ביי קיינעם צי מען מעג.

עס איז פון שטאָל
 מיין ווילען געקנאָטען,
 כ'טו וואָס מיר אליין געפעלט,
 איך בין אזוי
 פון זיך געבוירען,
 קיינער מיר דעם וועג פארשטעלט.

2

פאר מיינע אויגען
 וואכען דורות,
 ריזעלט זיך דער טאָג אוועק;
 כ'בין מיט אלץ
 צענויפגעוואקסען,
 ווייס פון צוים ניט און קיין ברעג.

ס'איז די וועלט
 פאר מיר באשאפען,

מיד ניט טרויסטען:
אלץ זאָל ווערען ווי געווען.

ווען זיין וועלט
האָט נאָט באשאפען,
און זיין מייסטער-ווערק געזעהן, —
איז אן אומעט
איהם באפאלען
ס'האָט געמעהלט ווער איהם פארשטעהן.

איז איהם איינגעפאלען
שאפען
זיך א בריאה א געשטאלט,
וואָס זאָל שעצען
זיין מלאכה
פון זיין גרויסער קינסטלער האנט.

האָט זיך נאָט
דעם מענטש באשאפען,
לויט דעם מוסטער פון זיין „איך“,
האָט זיין ווערק
איהם איבערטראמען
און פארפאלנט זיין אייגען-איך.

האָט געצאָרענט
הויך גאָט'ס ווילען,
גאָרניט האָט זיין הארץ געשטילט;
האָט ער ביז
זיין ווערק פארדאָרבען, —
האָט זיין צאָרען איינגעשטילט.

סון זיי ציהען
וואס פארניכטען מענש דיין זעלט.

4

פעלזען־הארץ מיין,
שלאג מיט שמורעם,
טראג פאנאנדער הויך נאָט'ס וואָרט;
פּורכט פאר קיינעם!
דו ביזט הערשער:
יאָג ארויס דעם שטר פּאָרט!

זעה איז הימעל
שווימט א זון זיד.
העל ארום באהערשט די וועלט;
נאָט האָט הארץ
נעקרוינט אלס זון דיך
צו באהעלען איהם זיין וועלט.

שלאַג־זושע פעסט,
רייד הויך און מוטיג;
ביזט פון לעבען דאָך די קרוין
דיינע ווערטער, —
פּיער־צונגען
דאָך פארניכטען יעדען צוים.

5

אויגען מיינע,
זעהט דעם חורבן
אויף דער וועלט וואָס איז געשעהן, —
טרעהרען קאָנען

דער זוכער

דראמאטישע פאָעמא אין איין אקט

פ ע ר ז א נ ע ז :

דער זוכער. א מאן פון א יאהר 28. מעלאנכאליש אויף דעם פנים — עלטער לויט די יאהרען.
די נשמה. פערזאנליכע לויט דעם פינפטליכען אויסזעהן פון דעם זוכער.
דער פרעמדער. א מיסטישע פערזאן פון גרויער יונגען עלטער.

דאָס וויסען. א פאנטאסטישע זקנה פון א יאהר 60. ביינאכט. צווישען ברעג פון טייך און וואלד. שטורמ דינ אביסעל. דער הימעל פארוואלקענט. דער וואלד רוישט. דער טייך ברענגט מיט שטורעם. עס הערט זיך פון וויטען דאס בילען פון הינט. אויף דער נידערהויך. פון ברעג טייך. ליענט דער זוכער מיט'ן פנים צום וואלד און דער מעלס. ארום ברעג פון וואלד זעהט דער „זוכער“ אין חלום זיך אליין. א וואכעדיגען מיט „דאס וויסען“ אומשפאָ צירען.

דאָס וויסען.

אזוי ווערט דער טאג פון נאכט געבוירען.
 אזוי פיהרט פון תמיד זיך אויף די וועלט.
די נשמה. דאָס באפרידיגט, אָבער, אלץ ניט מיין נשמה.
 דאָס שטילט נאָר ניט איין מיין ברויזענר געמיט.
דאָס וויסען.

דעם סוד. אבער. נאָר וועלכען דיין נשמה נאָרמ. וועט מיין פערזאן דיר קיינמאל ניט ענטרעסען.

6

און הרטה
האָט באַקומען
אויף זיין לעצטער טאָג דער בורא,
ווען ער האָט
געדענקט דעריבער
איז באַמאלען איהם א מורא.

האָט ער אלע
זיינע ליכטער
הערליך אָנגעצונדען שטיל,
און געדולדיג
זיך גענומען
צו זיין אלטען־נייעם שפּיעל.

און געשאַמען
האָט דער בורא
זיך דגם מענשען אויף דאָס ניי,
אין די נייע
וועגען זיינע
איהם געלאָזען געהן זיך פריי.

ער שלאגט זיך אן אין „זוכער“. דער „זוכער“ כאפט
זיך אויף. פויזע.

דער זוכער

אזוי ווי א הלום אין זי אויך פארביי.
דאך וואלט איר איהר וועלען נאך זעהן אויף דאס ניי.

ער קוקט זיך אום. כאמערקט דעם פרעמדען פארוואונדערט.

— און ווער ביזטו. דו אומבאקאנטער גרויסער?

דער פרעמדער קוקט פארנאפט אין מיך און שוויגט.
דער זוכער

זאג מיר, פרעמדער, זאג אין נאכט מיר ווער דו ביזט
וואס האט דיר אהער געבראכט. זאג מיר, פרעמדער.

מוזט!

דער פרעמדער.

אלץ קומענדיג אין מיך.

איר בין דער היטער פון אלע ווייטע צייטען.

דער כאשטימער פון די וועלטען אלע גרויסע.

איר קען דיין וועלט אויף גיך אין וואס אומביימען.

ווען מיין ווילען זאל נור, זוכער, זיין אזוי.

דער זוכער

נו, און ווען מיין אייגענ-ווילען אין פארטעהרמ?

דער פרעמדער.

מיט שפאט.

דיין אייגענ-ווילען האט פאר מיר קיין ווערט ניט:

עס פרעגט דיך קיינער וואס מיט דיר צו טאן.

דער זוכער

וואס-זשע אין דיין ווילען. זאג מיר, פרעמדער, איצט?

דער פרעמדער.

מיין ווילען איז, ענטדעקען לעבענס-סוד דיר איצט.

דער זוכער

צו זיך אליין ערשטויגט.

די נשמה.

דאד ווי זיכער יעדעז טאג די זון נעהט אויף.
אזוי זיכער וועל איד. נאך דעם סוד זיד יאנעז.
דאס וויסען.

יאנענדיג זיד. זוכער. נאך דעם גרויסען סוד.
סוזמו זיד דאד. זוכער. אנשלאגען אז מיר.
אזן מיין מאכט אין. ליידער. ווי דו וויסט באגרעניצט
די נשמה.

מעג דיין מאכט באגרעניצט זיין ווי מעגליך.
סימערט. עס וויסען. מיר וועניג—איד זאג.
ווייל דו ביזט אין וועג די לעצטע וואפע.
מוז איד אומבאדינגט דיך אויך באצווינגען
אזן מיט דיר. אויב מעגליך. מיין ציעל אויך ערריכען.
דאס וויסען.

איד ווייל דיר סייין שטיינער אין וועג דיר ניט לענען.
דאד. זוכער. איד בעט דיר פאר מיר זיד ניט בויגען.
די נשמה.

איד בויג ניט מיין קאפ. זיי זיכער. פאר דיר
אזן טו איד עס יא. איז דאס דאד פאר מיר.

דאס וויסען.

אויב אזוי. טו זיי געבענשט מיר, זוכער,
אזן האלט דיין אויג אין וועג אויף מיר אליין.

דער זוכער ווארפט זיד דורך אין שלאף. דאס ווי
סען" אזן. די נשמה" טרעטען אפ אין וואלד. דער פרעמ
דער טרעט אויף

דער פרעמדער.

טראגט זיד. וועלען. ווייט אוועק אין ווייטסייט.
הערט ניט סיינמאל אויף אין וועג זיד יאנעז.
טרעפט איהר עפעס אזן אין וועג דעם לאנגען
אין דער ווייט זאלט איהר דאס ראש פארטראגען.

איך בין בארייט; אליין, אליין איך נעח
 דעם טויט פאר זיך, אלץ איינס אצינד איך זעה.
 דער זוכער נעהט א באזיגער מיט אן אראפגעלאזטען
 קאפ צום ברעג. ער ווארפט א שארפען בליק צום הימעל.
 צו דעם נאנצען וואלד-ארום און ווארפט זיך ווילד אין
 טייד אריין. דער פרעמדער שטעהט דערביי אומבאוועגליך
 און זעהט דאס אלץ צו פאלטבלויטיג.

מתנות פון בורא

אין דעם שפיגעל-טיף פון לעבען
 זעה איך שאמענס נרויע פיעלע
 יעדער שאטען זינגט פון הארצען
 פאר דעם בורא תפילות שטילע.

און די שטילע תפלות שעהנע
 טראגען זיך ארויף צום בורא;
 וואו מלאכים ווייס-געקליידטע
 טיילען זיי איהם צו מיט מורא.

און דער בורא פון די וועלטען,
 נעהמט די תפילות אויף מיט ליבע.
 פון די אויגען זיינע, טרעהרען
 פאלען שטיל ארונטער טריעבע.

פון דעם הימעל-טיף, דעם בלויען,
 נידערען אראפ די טרעהרען.
 טרעהרען זיינען, די מתנות,
 וואס דער בורא שיקט אין ווערען.

עם פלינגט ווי א חלום. צי איז דאס מעגליך?
 נארען מיינע אויערען מיר איז נאכט ניט אפ?
 אונגלייכליך, דאך שווער איד: ס'איז ווירטליך אזוי.
דער פרעמדער.

וואונדער זיך ניט. נאם האט מיר צו דיר געשיקט.
 ווען דו ווילסט. אבער, דעם סוד איצט וויסען. —
 מוזט זוכער, דאך פון מוים געניסען.

דער זוכער

נאכדענקענדר

איד בין בארייט מיט איין פלינגעם באדינג.
 ווען לאזט דעם סוד פאראויס מיר וויסען פלינג.

דער פרעמדער

איד בין ניט קיין סוחר, וואס דינגסט זיך מיט מיר.
 איז מייט בלויז געפינען דעם סוד קאנסטו דיר.
 און ווילסטו צי ניט — דאס מאכט מיר ניט אויס.
 אלץ איינס מוזטו, זוכער, פון לעבען ארויס.

דער זוכער

איד וועל דאך אויך שפעטער דעם מוים ניט אנווערען:
 טו לאז מיר נאך לענגער דעם לעבענס־שיר הערען.

פויע. נאכדענקענדר, ווילד מיט האס און מיט צארען
 נור אויב ס'איז אוממעגליך, טו בין איד בארייט
 אום יערען פרייז דעם סוד איצט געניסען.
 אום ווידער ניט פאלען צו די פיס דעם וויסען.

דער פרעמדער

נעה איז מייך אליין אוועק מיט גוטען.
 יאג זיך נאך דיין אייגען־בילד דארט נאך
 און ווען דו וועסט איז מייך זיך דארט ווילד כאפען.
 וועסטו זוכער, זיך דעם סוד דערוויסען.

דער זוכער

שפיל נאכגעביג

ווען די שטונדע האָט געקלונגען

ווען די שטונדע האָט געקלונגען
און פּמליא של מעלה
האָט א לויב צו נאָט געזונגען,
האָט נאָט אין הויך, אזוי געזאָגט:
זונען-שטראהלען, סינדער מיינע,
לאָזט אין וועג זיך גיך אוועק,
צו מיין קנעכט אין שטיבעל קומען,
דאָס זאָל זיין בלויז אייער צוועק.
און איהר זאָלט אין ליכט איהם הילען.
ווארימען א לאנגע צייט:
ווי דאָס ווינקען פון דער צוקונפט
וואָס וויברירט זיך פון דער ווייט.
האָט די זון זיך שטיל געזענענט
מיט איהר נאכטגעלענער שעהן
און צו מיר זיך זאכט געלאָזען
און געקומען שנעל צו געהן.
האָב איך פלינג ערוואכט פון חלום,
אָנגענומען זיך מיט מוט
און דער וועלט געלאָזען הערען
ווי עס זירט מיין פייער-בלוט.

די יאָהרען

ד'יאָהרען זיך לויפען און פליהען,
אומגעשטערט פון יעדער מאכט.
ס'ווייסט די צייט ניט פון קיין רוהען,
ס'קומט נאָך יעדען יאָהר א נאכט.
און די נאכטגעבלען, — זיי וועבען
אויס א יאָהר א ווייסען שעהן;
און עס וואקסט א נייער שטרעבען
מיט דעם יאָהר וואָס קומט צו געהן.

איבינקייט

מיט'ן קאפ אין הויך פון עטהער,
 שותב איד, איבינקייט, ארום.
 דאָ און דאָרט הויכט מיין אטעם,
 וואָס באַפייכט דאָס לעבען שטום.

מינע וואָרצלען — ריעזען־נייסט,
 בליהען וואַקסען איבעראַל.
 כ'בין פאַרנאַנגענהייט און צוקונפֿט,
 שעפּפּערישער וועלטען־אַל.

כ'האַב קיין אָנהויב ניט, קיין סוף,
 כ'בין די ווירקליכקייט אליין.
 לויטער קראַפֿט, גייסט און ווילען
 אין מאַטעריע נעשעהן.

מיין שפּראַך איז ווינט, גלום אָלאַווע
 רענען און היץ, קעלט און שניי,
 פּריהלינג, זומער, הערבסט און ווינטער,
 רעדט פון מיר ארויס דורך זיי.

כ'בין אין אלע צייטען איינע,
 כ'האַב מיין וואוינונג דאָ און דאָרט.
 מױט און לעבען בין אינאיינעם,
 כ'ווױס פון צייט ניט און קיין ארט.

איך האב מיינע ווארצלען

איך האב מיינע ווארצלען
 אין אוראלטע צייטען,
 עס קאן ניט דאס לעבען
 מיין אויסזעהען פארבייטען.

איך טראג ווי א ווינק זיך
 אין אלע מקומות;
 און שטעק אן די פעלקער.
 מיט מיינע חלומות.

די צייטען

עס סוד'ן זיך די צייטען
 דער עבר און צינד.
 דער עתיד ווינקט ליעבליך
 צום לעבען דרך בינדט.

דאס לעבען עס דרעהט זיך
 אהין און אהער;
 עס פיהרט דרך גון פיהרט דרך
 וואהין ווייסט ניט ווער.

אויס דער צוקונפט

דער האם איז פארשוואונדען
 פון מענשען צו מענשען,
 די וועלט איז שוין מעהר ניט קיין שטאל.
 און יעדער באזונדער
 מיט שטארקער ליעבע בענשט
 די אלע וואס טרינקען פון קוואל.

די אלע וואס טרינקען
 פון איין קוואל צו זאט שוין,
 זיי שמייכלען נאָר אלע אצינד
 עס האָט זיי דאָס לעבען
 דאָך ענדליך דערהויבען
 צו לעבען א לעבען אָהן זינד.

וועלט און מענש

די וועלט איז א מכול
 דער מענש איז א תיבה
 דאָס לעבען — אין הארצען ביי איהם.
 דאָס לעבען — א שטורעם,
 יואם בוים און פארניכטעט
 פון לעבען רעם אייגענעם חלום.

דער חלום, — ער וועבט זיך
 פון אייגענעם הארצען.
 און געהט פון זיך ווייט ניט אונטק;
 מיר זיינען דער חלום,
 די בויער, צעשמערער
 פון לעבען דער איינציגער צוועק.

עס פאלט שוין ווידער צו די נאכט

עס פאלט שוין ווידער צו די נאכט.
 בלייב איך עלענר
 מיט מיין שאַמען.
 פון די אויגען קייסלען שטייל זיך טרעהרען
 זיצענדיג אליין.
 קיינער אָבער קיינער
 הערט ניט מיין געוויין.

עס פאלט שוין ווידער צו די נאכט
 און מיין בענקשאפט
 טראגט זיך וואו אוועק.
 צו די אויערען מיינע
 טראגט פון וואו זיך א געזאנג
 און איך שיק א תפלה
 צו דעם בורא לאנג.

עס פאלט שוין ווידער צו די נאכט
 ווי דער חלום
 פון א קינד:
 פאר די אויגען טראגען זיך געשפענסטער
 לאַזענדיג נאָך זיך א שרעם.
 ווילט פאר מורא זיך וואו מליהען
 קאָן איך טרעפען ניט קיין וועג.

עס פאלט שוין ווידער צו די נאכט
 און אין דמיון

נאכט-געזאנגען.

און איך שיק צום בורא
פון מיין הארצען א געבעט.

בינאכט

ווען ליכט און שאטען
קושען זיך מיט ליבע שטארק צענויף,
און אלץ וואס איז דערהויבט זיך
אין דעם חלום-דייך פון טרוים
צו דער עהרליכקייט
פון אייביגזיין,
שלאגט מיין הארץ
מיט ריזען-קראפט
פרואוו איך ברעכען שיקואל'ס צוים.

בינאכט

ווען טרוים און ווירקליכקייט
ניסען זיך אין איין'ס צונויף
און עס רעגענט פון דער הויך זיך
שטיל א נאכט-געדיכט,
וואס מאלט אין חלום יעדען מענשען
אויס א וועלט
פון לויטער זון,
טוט דער בורא זיך ענטדעקען
צו מיר אין זיין גאנצער ליכט.

אין נאכט

הימעל-ליכטער, דימענט-שטערען
זינגען שטיל אין נאכט א ליעד.
די לבנה שיינט מיט צויבער
ווערסט אין נאכט גאר געהן ניט מיעד.

וועבען זיך געדאנקען פריי.
פאלען מיינע בליגען ווייט
זוכען עפעס וואו,
טרעפען זיי אליין מיך און:
נאר, אָט דאָס ביזט דו!

עס פאלט שוין ווידער צו די נאכט
און איך נאר
מיין מיידעל איצט צו זעהן,
עפענט זיך די טיר א שטילע
קומט עמיץ צוגעהן,
נלויב איך ניט די אויגען מיינע
און פארגעה זיך אין געוויין.

עס פאלט שוין ווידער צו די נאכט
וויילט זיך וויסען
נאָט דיין סוד.
נעה איך אויף דעם פעלד ארויס,
זוך דיך וואו ארום
טרעה איך דיך אין וועג ניט און
צאָרן איך און שטוב.

ביינאכט

ביינאכט
ווען עס שפרייט
די צפון־ליכט זיך שטיל פאנאנדער
און עס רוהט
שוין יעדער אויף זיין בעט,
לאז איך זיך
ארויס א שטילער
מיט א בענקשאפט אויף דעם וועג

אך, ווי גוט ס'איז רוהען איצטער
ווען דער מענטש דיר דאס ניט שמערט!

כ'ליעב צו זעהן, זון דער לבנה
שטראהלען בלייכע אין דעם מייך,
ווען זיי ציטערען אין וואסער
איז מין פרייד צו קיינעם'ס גלייך.

כ'ליעב צו הערען אויך דעם ניגון
פון די בוימער-תפלות שמעט.
ווינען צוויינען זיך מיט שטורעם
דוכט מיר: נאָט אליין דאָס רעדט.

3

שא שטיל. עס הערשט די נאכט.
דער טייך זיך וויעגט א וואונדער;
מיט דער ברוסט ארויף צום הימעל
ליג איך איצט און פרוים א וואונדער.

הער זיך איין: עס רוישט דער וואלד,
די גראזען שטיל זיך ווינען.
עס טראגט פון וואו זיך א געזאנג
ווי גוט איז דאָ איצט ליגען!

4

שא שטיל. א מירדעל לאכט.
ניט פארשוועך די הייליגקייט פון לעבע.
אין דעם חושך פון דער נאכט
איז דער ליבע גוט זיך איבערנעבען.

איך געה און שלאָג זיך אָן אָן וואַלד
כ'בלייב פארנאפט דאָרט פלוצים שטעהן.
ס'תפלה'ן איצט די בוימער שטילע,
וויילט זיך תפלה'ן אויך ניט געהן.

פאל איך אויף די קניה אנידער
מיט דעם פנים צו א בויים;
שיק צום בורא הויך א תפלה
וואָס פארוויינט מיך אין א טרוים.

אין פארק

1

עס זיינען די מענשען
זיך לאנג שוין צענאנגען
געבליבען דער פארק איז זיך עלענד אליין;
עס זיינען פאר'עלענדט
די בעגס זיך געבליבען
דער וואכמאן טוט לענגער אויף זיין וואך ניט שטעהן.

אין עלענד די וועגען
אלעען געבליבען;
די לאַמפען ניט לייכטען, ס'איז פינסטער אין פארק.
דו זעהסט ניט קיין מענשען
דיר דוכט: ניטאָ קיינער
דאָך הערצער וואו שלאָגען אצינד דאָ זעהר שמארק.

2

כ'ליג ביים ברעג פון מיך, באוואונדער
שטיל אין הארצען איצט נאָסט וועלט.

נשמות.

5

עם הערט זיך א גערויש פון ווייט.
 דער טייך וואכט אויף מיט שטורעם.
 דא און דארטען וויקעלט אויס
 א פאָרעל זיך פון חלום.

אין נאכט

א מיעדער בין איך צו מיין בעט צוגעפאלען
 גענארט נאך אביסעלע רוח;
 איך האָב מיינע אויגען געפרואווט שטיל פארמאכען
 דאָך ווער האָט געזאָגט: ס'איז נאָך פריה.

עס האָבען די אויגען געוואָלט זיך ניט שליסען
 דער דמיון געוועבט א געדאנק.
 עס איז מיר אן אומעט כאסאלען א בייזער
 איינשלאָפען געקאָנט האָב ניט לאנג.

א חלב'ן ליכטעל האָב איך אָנגעצונדען,
 א פען אין דער האנט געכאפט שווינד;
 עס האָבען געדאנקען זיך הערליך געפלאָסען
 אין נאכט מיר געבוירען א סיג.

ס'קלאמט דאס הארץ און זאגט אין סלעמען:—
האפט אין עבר אויך א האנט.

דאך ווי פרעמד אין מינע אויגען
איז מיר אלץ איצט אָט דאָ
— ווען בין איך א דאָ געוועזען
זאָג מיר, עבר ווען און וואו?

כ'האָב דעם זקן'ס בליק באַגעגענט,
סאָר זיך אליין אַצינד דערשראָקען;
אין איהם האָב איך אַצינד דעדזעהן זיך,
זיך אליין אין איהם דערקענט.
דאָס בין איך אליין דער זקן
נאָם בין זיך דער צוקונפט פרעמד.

מיטה

ס'וויינט דער ניל איהם איין אין הלום
טראַגט איהם ווייט פון ברעג אוועק;
און דער קלאַהרער בלויער הימעל
קושט ארויס פון הארץ זיין שרעק.

ווייכע ווינטען, הימעל־קינדער
הילען איין אין ליכט זיין גוף;
און די זונען־שטראַהלען הייסע,
קושען איין אין איהם נאָס'ס רוף.

„דאָ אין לאַנד פון פּיראַמידען
קרעכצען דינע ברידער קנעכט;
און פון חושך ברעכען הערצער
צאָנט ישראל ווי א ליכט.

דער זקן

אין די צוקונפטהאָריוואַנטען
זעה א זקן איך וואָס שטראַהלט:
זיינע אויגען שמייכלען ליבעליך
און פון ווי קיין טרעהר ניט פאלט.

היימיש איז מיר זעהר זיין שמייכל
און דער אויסזעהען זיינער נאָר,
דאָך צו זאָגען ווער ער איז דאָס
מיר איז שווער, איך קאָן ניט קלאַהר.

„ווילסט דו, זקן ברענגען 'חין מ'ך
אין דיין אלטער היים צוריק,
וויזען מיר פון וואו דו קומסט,
לאָזען פאלען דאָרט מיין בליק?"

טרענ איך שטיל דעם זקן מיינעם
און ער נעהמט מ'ך ביי דער האנט;
און מיר לאָזען זיך אין עבר
ווייט אוועק שטיל זאלבענאָר.

דאָ ווייזט דער זקן מיר און זאָגט —
בין איך געבוירען אין נויט
'לעבען זיך אימער געוואונשען
צ'ווערען געטראפען פון טויט.

איך קוק זיך ארום איבעראל,
אלץ איז היימיש מיר באקאנט;

און מענען פיעל אויגען
מיט שפאָט אויף מיר קוסען,
מוז איך ווי א טויב דאָך זיין שטיל.

און הער איך פיעל וויצען
פון מענשען באקאנטע
וואָס רעגען מיר אויף מיין געמיט;
דארף איך זיך פארבאָרגען
אין קינסטליכען אויסזעהן —
א מאַדעל דארף איך זיין געניט!

א מאַרמאר־סטאטוע
א מאַדעל פאר יענעם,
אַהן אַמעם, אַהן לעבען, באווייז.
דו טאַרסט זיך ניט ריהרען
דו מוזט זיך געפעלען —
א מאַדעל דאך לעבעדיג ווייז!

דיינע ברידער, מיינע קינדער,
האָבען ווען א נאָט געהאט;
האָבען זיי אין איהם פארנעסען
האָט דער זעלבער זיי פארשפאט.

דאָ אין גלות זיין פאר'משפּט
האָב איך זיי א לאנגע צייט;
צו דערלויזען מיינע קינדער
רוף איך משה ד'ך פון ווייט.

משה'ס קעסמעל וויענט צום ברעג זיך,
ברענגט דער וועלט פון וואו א ליכט;
און דאָס ליכט עס דהינגט אין הארצען
טיעף אריין א גאָדנעדיכט.

און עס וואכט דאָס פאָלק ישראל.
משה'ס וואָרט דאָס שטורמיש וועקט
און עס וואנדערט אויס פון גלות
לאַזענדיג נאָך זיך א שרעק.

דער לעבעדיגער מאַדעל

איך בין ניט קיין מאַדעל
פאר יענעם געבוירען;
איך האָב דערפון קיינמאָל געוואוסט.
עס האָט מיך די נויט בלויז
דער צו ביזן געטריבען,
מיין שעהנקייט, אַה מענשען, געניסט!

איך מוז זיך פארוואנדלען
ו'א מאַרמאַרסטאַטוע
דערשטיקען אין זיך מיין געפיהל;

דו האסט מיין ליעבע צוריקגעוויזען

1

דו האסט, מיין ליעבע, צוריקגעוויזען
די שפראך פון מיין הארצען געוואלט ניט פארשמעהן.
איך האב מייע קוואלען פאר דיר ברייט געעפענט,
דאך האסטו אין וועג מיך געלאזט אליין געהן.

2

איך האב זיך פארהילט אין א שווארצען פרוכת,
א שמעקען א גרויסען גענומען אין האנט,
און האב מיט מיין צער געלאזט זיך אויף וועגען
וואס זיינען מיין הארצען אזוי אומבאקאנט.

3

און האב איך באגעגענט, א פרעמדען, א וואנלער,
וואס האט אויך פארבלאנדזשעט ווי איך אויף די וועגען.
האב איך אויך דעם לעצטען אין וועג אויסגעמיטען
פאר וועהטאג אויף דיר אויך געקאנט האב ניט פרעגען.

4

די נאכט איז, מיין פריינד, בלויז אצינד מיר געווארען,
איהר נור אליין בלויז פארטרוי איך מיין שפראך.
איך קאן מעהר דעם טאג שוין אין פנים ניט קוקען
צו איז ער צו דיר, מיין געליעבטע דען גלייך?

5

דער נעבעל פון נאכט בלויז איז איצט מיין באשיצער,
די וויסמע — דאס איז מיין גערוימער געצעלט
ווען ס'האט מיך מיין ליעבע פון זיך אפגעשטויסען,
האב איך שוין פארלוירען מיין גאנצענע וועלט.

ליעבע.

צו חלום

כ'בין א בארוועסער געקומען,
שטיל געפענט האב דיין טיר.
צו דיין בעטעל צוגעשלייכט זיך
זיך געבויען איבער דיר.

ס'האט דיין ברוסט זיך הויך באוואויגען
און מיין שאטען אויף דער וואנט
האט געציטערט ווי אין סיבער.
קיום באריהרט האט היך מיין האנט.

ס'האט דיין מירדעל-גוף דער הייסער
אנגעצונדען מיך אין גלום;
און דיין אטעם-דופט דער זיסער
אויפגעגעבט אין מיר מיין בלוט.

האבען מינע ליפען ביידע
אינגעקושט זיך אין דיין מויל;
האבען דינע אויגען פרומע
זיך געפענט מיט א גרויל.

האסט די זאך ניט קלאָהר פארשטאנען,
זיך געשראקען א מאַמענט;
„נארען מיך ניט מינע אויגען
זיינען דאָס מיין ליבען'ס הענט?“

—ניין, דיך נארען ניט די אויגען.
ליבע, דאָס בין איך אליין;
וואונדער זיך ניט אויף דעם טרוימער,
ביזט דאָך קלוג דאָס צו פארשטעהן.

און דו האָסט דעם מיין פארשטאנען,
ס'האט ערוואכט אין דיר דיין ברוסט
האָסט געזעהן מיך בלויז אין חלום
אויפגענומען מיך מיט לוסט.

שוועסטער

שוועסטער, איך נאר נאך דיין קומען
מיין הארץ ווערט פון בענקשאפט פארברענט.
אה, אייל זיך און קום שוין געשווינדער,
צינד אן מיר א ליכט מיט די הענט.

עס וועבט זיך אין המיון דיין פנים,
איך זעה דיך וואו איך בין פאראן:
בייטאג אין'ם ליכט פון דער זון,
ביינאכט ווען אין הלום איך שפאן.

און ווען נאך איך זעה דיך היין, שוועסטער,
מיין בענקשאפט זיך הויבט ווי א וואל
וואס שמורעמט מיין הארץ אויף מיט צארען
און רענט מיין געמיט אויף מיט נאל.

דיין שטימע

עס האָט מיך דיין שטימע פון שלאָף אויפגעוועקט.
איך בין ווי משוגע ארונטער פון בעט.
איך האָב זיך מיט צארען אין וועג געלאָזט געהן,
דאָס הארץ, אַה געזוכט, וואָס צו מיר האָט גערעדט!

איך האָב מיט דעם ווינט זיך, געטראַמען א בייזען
געפרענט איהם צי האָט ער דיך וואו ניט געזעהן
האָט ער מיט א ווילדען געוויכער געענטפערט, —
האָב איך זיך פארמאָסטען מיט איהם מיט געוויין.

איך האָב זיך מיט ווילדען געלוסט געלאָזט לויפן,
מיט שרעק אין דער ווייסקייט אליין דיך געזוכט
האָב איך אין דער נאכט דיך, אין וועג ניט געטראַמען —
האָב איך מיט דעם מאַרנען אליין זיך פארפלוכט.

1

מענסט אין שלייערען פיעל זיך פארהילען
 דיין פנים פאר מיר פארבארגען,
 וועל איך דיך מיט דורשט אויפזוכען
 אויב ניט אין „היינט“ איז אין „מאָרנען“.

2

איך וועל אין וועג זיך לאָזען
 אזוי ווי איך געה,
 דיין פנים ביז אויפזוכען
 מיט אננסט און מיט וועה.

און וועל איך דיך טרעפען
 דיין שאַטען נור זעהן,
 וועל איך אזש פאר פרייד זיך
 פארנעהן אין געוויין.

3

ווייס, מיין הארץ איז פול מיט שלאנגען,
 כ'בין ניט אזא נומער ווי דו מיינסט;
 וועסט דו זיך אין וועג מיר שטעלען,
 וועל איך דיך פארטרייבען פון מיר דרייסט.

4

לאך הויך מיט דיין זיסען געלעכטער,
 פיל מיין הארץ מיר אָן מיט פרייד.
 זעה, עס געהט די זון באלד אונטער,
 פרייב פון מיר אוועק מיין ליד.

צו דער חופה

טו דיר אָן דיין בלה־קליידעל
מיט א שעהנעם בלומען־קראנץ,
צו דער חופה קום מיט פריידען
קום עס רופט דער לעבענס־טאנץ.

שייד זיך מיט די מידעל־יאָהרען
ניט באווייזן זיי, קינד, איך בעט.
וואָס דער נעכטען האָט געבוירען
אין דעם מאָרגען שטיל פארנעהט.

זעה, עס צינדען זיך די שטערען,
שטיל דער אווענט קומט צו נעהן;
צו דער חופה קום א שטאַלצע
קום, עס מוז דאָך ווען געשעהן.

אין דיין ליבער'ס הענט

ביינאכט. אין שטוב אין טונקעל.
שא שטיל, אלץ איצט שלאָפּט;
זעהסט ניט קיינעם, דאָך עס דוכט דיר:
עמיץ וואו דיך רופט.

מאכסט די אויגען אויף פאר'חלום'ט,
ווארפסט זיך דורך אין בעט;
שטיל א שאַטען פאר די אויגען
געהט פארביי און רעדט.

הערסט זיך איין דאָס קול איז היימיש
ס'פנים אויך ניט פרעמד;
ווארפסט זיך ווידער דורך אין בעטעל
אין דיין ליבער'ס הענט.

1

ווייס, איך בין א וואַגלעך
 לויט דעם גורל פון מיין פּאָלק,
 און ביזט דו מיר געפּעלען
 אזוי ווי דו ביזט,
 מוזט דו דיין הארץ מיר שענקען,
 יא, געליעכטע, מוזט.

2

שפּרייט פּאנאנדער דינע ארעם
 דינע אויגען ברייט מאך אויף;
 רוף מיך, וועל איך צו דיר קומען
 אין דיין פּאלאץ הויך ארויף.

3

פארשוועך ניט די ליבע
 מיט ווערטער, איך בעט דיר.
 ניט שטער איהר, איהר אייגענעם גאנג;
 די אויגען זיי ריידען,
 דאך שעהנער און בעסער
 מיין ביטערע, ביטערע שלאנג.

4

הער זיך איין אין הארץ וואָס קלאַפּט
 פארשטעה זיין גאל-פּארלאנג;
 טיב זיך נאָך, ניט שטויס דאָס אָפּ,
 עס וועט דיר ניט טאָן באַנק.

און אויב יא, מאכט אויך ניט אויס,
 דו שטעלסט דאך נאר ניט איין.
 ביזט דו יונג און קרעפטען-רייך —
 געניס פון בעסטען וויין.

5

שמעל און דיין קוואל פון מויל דעם זיסען,
לאז צו זאט דיין וויין מיך טרינקען
כ'ועל צוריק פון אייגען-קוואל דיר געבען
ביידע וועלען מיר הייס טרינקען.

מיר וועלען די אויגען פארמאכען
אויסמיידען דעם גאנצען ארום,
איז אלץ וועלען מיר זיך פארגעסען
פון לעבען געניסען בלויז שטום.

6

ווייס, דיין אויגען-געלעכטער
מאכט מיין זין מיך פארלירען,
ו'מענסטו צו שפאט מיך מאכען,
וועל איך קומען, ניט אויסהערען.

כ'ועל ווי א חונט דיר נאכפאלגען
אליין אין וועג ניט לאזען געהן;
צווינגען וועל איך דינע בליסען
מיך אליין אין וועג בלויז זעהן.

צו —

כ'ווייס, ביזט רייך אין פעהלערען, מיין טיערע;
דינע מעלות זיינען אויך ניט קליין
און מיין הארץ ליבט דיר מיט גרויסען סיער
ווי די זון ביזט דו דאך, ליבער, שעהן!

דינע אויגען ברענען ווי די זונען,
טונקלען זיך ניט אין דער גרוי פון נאכט;
ביזט מיט האניג רייכער ווי די ביהנען,
ביזט פאר מיר אן אייביגקייט וואס לייכט.

ביזט דער שיר השירים פון מיין לעבען
די קרוין פון אלץ וואס איך פארמאגן;
דער אנהויב און די ענד פון מיין שטרעבען
מיין איינציג-שעהנער ליכטיגער טאג.

צום לעבען

אין דעם טוי פון מאַרנען-לאַנד
האַט מיין לעבע זיך געבאָדען.
אין דעם אויר פון דעם הימעל
איהרע האָר זיך אויסגעצוואַגען.

און א זויבערע א שטילע
מיט דעם אווענטרשטיל געקומען,
מיט די הענט אלבאסטער-ווייסע
האַט זי מיך ארומגענומען.

איהר גן-ערדן-הויך דער זיסער
האַט מיין מוח מיר פאר'שיכור'ט
אין די ארעם איהרע יונגע
האַט זי פרום מיך אָנגע'שיכור'ט —

שטיל איז די נאכט. גרויס איז איהר סוד.
די לעבע אן עהרליכער שטורם
קינדער זיינ' מיר, טרוימער זיינ' מיר
פון לעבען דער איינציגער חלום.

אין דעם חלום-לאַנד פון לעבען
איז א גרינער מאָל פאראַנען
וואו א פייער-זון א גרויסע
טוט דאָרט עלענדר ארומשפּאַנען.

אין דעם גרינעם מאָל דעם יונגען,
וואו עס וואכט דער יונגער פריהאָלנג,
ווארט דער לעבען אויך א יונגער
אויף אונז ביידען אויף א צווילינג.

5

ווייס, איך האָב געלעבט שוין
מיט מרויען פיעל פארקעהרט,
כ'בין אליין געגאנגען;
דאָס לעבען ניט פארוועהרט.

איך האָב אויך געליבט שוין
מיט גלוטיגען פיער,
דערפאר ביוט דו לעבען,
מיר טויענט מאָל טויערער.

עס האָט זיך אין הארצען
די ליבע פארבארגען,
דאָס בעסטע פארבליבען
פאר דיר איז מיין מאָרגען.

און ווילסט דו געניסט דו;
ס'איז דא פאר דיר גענוג:
איך האָב דאָך דאָס ג'האלטען
פאר דיר אליין, מיין גליק.

— ווייס —

ווייס, איך קאָן שוין מעהר ניט דולדען
מינע לידען זיינען גרויס
ס'האָט אין הארץ געפלאצט א סטרוגע
רוח מיר, קינד, צו דיר ארויס.

רוח ווי פריהער, וועל איך קומען.
טרינקען פון דין זיסען קוואל,
זיך מיט נייעם מוט אָנגעמען
און פארויסען שטיל מיין גאל.

מיט דיר אליין אין נאכט

כ'בין אין בענקען אוועק צו דיר,
שעהנע טויב ליעבע מיינע,
שטיל אין דער נאכט האָב איך די סיר
ברויט געעפענט דיינע.

האָסט, רויט, מיט פרייד באגעגענט מיך,
עס האָט מיין קוש פאררעגענט דיר.

ו'געזאנג פון שעהנער שטערען-נאכט
האָט מיין ליעד הויך געקלונגען.
עס האָט דיין ליעבעס-טוי באמייכט
דאָס הארץ וואָס האָט געזונגען.

דער זיידנע-פלעכט פון דיינע האַר
האָט מיין פנים שעהן פארהילט;
איך האָב אין אלץ פארנעמען נאָר
אין דיין אויגען-בליק געציעלט.

כ'האָב אין ים פון דיינע אויגען
זיך געבאָדען אָהן א שיעור;
„ווירקליכקייט" איז וואו פארפלויען,
מיך אליין געלאָזט מיט דיר.

בלויער הימעל, לבנה-גלאַנץ,
שטילע ליעבע שעהנע נאכט;
האָבען אונז א שטערען-קראַנץ
אויסגעפלעכט אין טרוימען-נאכט.

אין נאכט געבענשט האָט נאָס אליין,
בידען אונז מיט פרייד-געזאנג,

פויגעל-לידער כארנעזאנען
 וועלען גריסען אונז מיט שטורם
 קום, נעליעכטע, לאסיר ביידע
 וואנדערען אונז אין הלום.

אין די הימעל-האריוואנען
 פון דעם הלום-לאנד, פון לעבען,
 וועל איך דיר, מיין שעהנע מיידל,
 זיך אליין אין נאנצען נעבען.

ו'דו, מיין רוין, דו שיר השירים
 פון די טרוימען אלע מינע,
 וועסט דאך זיך אויך מיר אפגעבען,
 שווערען דארט מיר: איך בין דינע.

די שבעה, דער הייליגער עדות,
 וועט קושען אונז ביידען צוזאמען;
 מיט זיכערע טריט און ליעבע,
 וועלען אין לעבען מיר שאנען.

דאס לעבען א וויין איז א זיסער,
 קום טרינקען צו זאט פון דעם וויין,
 די זון וועט דאך אייביג ניט לייכטען
 פארנעהן וועט אלמאל אונזער זיין.

איך וועל —

איך וועל גרויזאמער זיין פון דעם ווינט אין דער צוקונפט
 פארשוויינען וועל איך ניט קיין איינציגע זאך, —
 מיט צארען וועל איך דיר פאר אלץ דאן באצאָהלען
 פאר נוסע און שלעכטע געמיהלען צו גלייך.

דער חזן, די זילבער-לבנה,
האָט אין נאכט אונז מהר"ש געווען;
געבענישט פון דער לבנה, ליעבע,
איז מאן און ווייב פון אונז געטעהן.

אליז האָט אונז אין דער נאכט געגריסט
שטיל ג'געבען אונז זיין ברכה
לעבען האָט מיט ווינט געגריסט:
מיט געזונט און מיט הצלחה!

אונז'רע אויגען האָבען געסיבערט
אין לבנה-שטערען-גלאזן
ווייסט דו פּרענען ביידענ'ס אויגען —
וואָס עס מיינט דער לעבענס טאג?

דער דמיון אכער יט"ל, ער יטויינט.
ער נארט נאך עפעס גרעסערס
פון גענוס יטטארק איצט פאר צוויינט
פעהלט איהם מעהר ניט קיין בעסערס.

אין געזאנג פון ריינער ליעבע
זיינען מיר צום בעט פון גראז, אונז;
דער גאָט פון ליעבע האָט דאָס אונז
אצינד דערסיהרט צו אונזער צוועק.

און פארוועגס האָט אונז ד'זיסע נאכט
אין דימעל פון גענוס.
לבנה האָט אונז שטיל באוואכט
אליין געוואוסט פארוואָס.

וואָס איז יאָטיל אין האַרצען נעײַטען
יונגער איז אוועק איהר גאנג.

הערצער האָבען זיך הויך באוועגט,
וואָס האָט אונז וואו נעצויגען.
הערצער האָבען זיך ווילד גערעגט
אין קויטען־טאנז סון אויגען.

כ'האָב אין בענהען זיך געטוליעט
אין דיין ווארים, מיידעלישויס,
האָט מיט ליעבע צוריק געטוליעט.
מיין געליעבטע יעהנע רויז.

אין שוויגען מיט ליעבע ג'ווארימט
האָבען מיר יאָטיל זיך א פראכט
מיט געטליכ. ליעבע ג'ארמט
אוועק צו דעו חופה ג'נאכט.

ר'שטאנגען סון חופה, די בוימער
זייגען געוועזען יאָזין גרייט;
צום הימעל געקומט מיט צויבער
געשעפט־טעם: ס'איז נאָך ניס שפעט.

דער צורעק, דער הימעל סון אויבען,
האָט זיך געאַטערענט מיט חן;
דער עטהער סון אויבען געברומט האָט —
חתן־כלה זייגען שעהן!

אונטער דער חופה געאַטאנען
זייגען מיר בירע פארקויטט
אלעס וואָס איז נאָר פאראנען
האָט אונז אין גרוסען געקויטט.

קום הער. —

קום הער, מיין שטאלץ מיין פרייד
 מיין אויגעפעל מיין שיין;
 עם דורשט דאָס הארץ אין לייך
 נאך דיר, נעלעכטער מיין.

איך נאר דיין מילדען בליק
 דיין אויגען-שיין פול ליבט.
 קום הער, אַ קום מיין גליק.
 וואך אויף מיין הארץ-נעדיכט!

עס ציהט מיך אין דין שוים,
 עם בענקט זיך מיר נאך רוה;
 מאך אויף דיין הארץ אַה רויז
 עם שלאָגט דאָך שוין די שעה.

די שעה פון פרייד זי שלאָגט
 דאָך גרויס איז נאך דער וועה.
 צי דען נאך מיר זיך יאָגט
 די נאכט גיט ליבער, זעה?

עס נארט מיין מידער קאַפּ
 צו רוהען אויף דיין ברוסט;
 סאל, ליבט, צו מיר אראפּ
 קום הער אויף ניך, מיין לוסט.

קום הער, מיין שטאלץ מיין פרייד,
 מיין אויגעפעל מיין שיין;
 עם דורשט דאָס הארץ אין לייך
 נאך דיר, נעלעכטער מיין.

האָסט געזעהן. —

האָסט געזעהן א יונגע מיידעל,
ס'האָט איהר בליק דיין אויג פארבלענדט;
האָסט דיין קאָפּ פאר איהר געבויען,
דיך באזיענט האָט דער מאַמענט.

אויף די סנייה ביזט דו געפאלען
פאר דיין געמיין עהרליך־שעהן,
האָסט פאר איהר געזונגען תּמילות
איהר געכאכט דיין הארץ פארשטעהן.

און די יונגע מיידעל דינע,
האָט זיך צוגעהערט צו דיר;
ס'האָט דיין וואָרט באַרוישט איהר וועזען,
אַנגעקלאַפּט אין האַרץ ביי איהר.

ס'איז אן אומעט אייך באַפאלען;
בידע האָט איהר וואָס גענארט,
ווען די נאכט איז צוגעפאלען
האָט איהר זיך געשפּיעלט פארשארט.

און די נאכט האָט זיך געצויגען
מיט א זיסען נינון שטיף;
קיינער האָט געוואנט ניט זייערע
גרייכען אייך אייער ליעבעס־ציעל.

וויקעל אויס זיך

וויקעל אויס זיך, קינד, פון חלום
מאך די אויגען דינע אויף;
וואש אין סוי דיר אויס דיין פנים
קום אין דער הויך צו מיר ארויף.

זעה, איך ווארט עאך פון באניגען
וד א הונט ביי זיך אין מיר
וויקעל, קינד, זיך אויס פון חלום
קום אין דער הויך ארויף צו מיר.

קינד פון מיין געדאנק

קינד פון מיין געדאנק, נעהם פון מיר מיין פרייד און מיין,
ווייל דו ביזט די איינע בלום. די געליעבטע מיין.

ליעב דארף דיר מיין שמייכלעל זיין, מיין פרייד גאָר מיער
ווייל עס ליעבט מיין זעלע דרך מיט שטארקען פייער.

ביזט מיין טאָג, דאָס גרויסע ליכט אין וועג פון לעבען,
דו אליין בלויז טוסט מיר שיינען אין מיין שטרעבען.

איין גרויסען קוואל האָט ווער פאר אונז ביידען געגרייט
און ביידע פון איהם צו טרינקען דארף זיין א פרייד.

קום זשע, געליעבטע, דו רייך פון מיין פאנטאזיע;
ציה דינע הארפען־סטרונגעס אָן, און שפיעל אונז צו.

ווייל דאס לעבען איז א דראמע, די שפיעלער, מיר;
לאַמיר טריי ד'דראמע שפיעלען, שפיעלען אַהן א שיעור.

איך, דער נאר פון אלע נארען

דו האָסט מיין ליעבע צוהינגעניגען
און איך דער נאר פון אלע נארען,
בין אין דיר נאָך אלץ פארליעבט.

האָסט מיינע געפיהלען, די גוטע געפיהלען
באשפיענען מיט נאָר, מיין פארשמוסען פון דיר
און איך דער נאר פון אלע נארען
בין קינד נאָך אלץ פארליעבט אין דיר.

די שעה

עס קלאפט מיין הארץ מיט שטורעם
די אויגען קוקען ווייט;
קינד פון מיין געדאנק,
איך ווארט אויף דיר א צייט!

עס בלאנדזשען מיינע בליקען
ווי א טרוים אין דער נאכט;
דאס קינד פון מיין געדאנק
שטעהט פון ווייט וואו און לאכט.

קינד פון מיין געדאנק
איך בעט ניט לאך פון מיר
עס שלאָגט דאָך שוין די שעה
וואָס בינדט מיך צו צו דיר.

וויענט א רויז —

וויענט א רויז א זון א פראכט
היין און הער זיך אין מעלד;
וויספערט וואו אין מאָרגען־נאכט
א פויגעלע און טרעלט.

שאַטען'ט זיך א ליכטעלע
אין שטילען נאכט־מארגעהן
צינדט אין הארץ א פייערל
זיך אן אין טאָג־נעשעהן.

צינדט זיך אן א פייערעל,
פלאַקערט ז'מיר אויף א פרייד;
וויילט זיך צו מיין ליבער נעהן
זאָגט מיר ווער: ס'איז שוין שפעט!

בענקט א הארץ. —

בענקט א הארץ נאך מיר פון ווייסען,
נעהט אויס נאך מיין ווארט;
שיק איך איהם פון הארץ א דימענט
אין דעם ווייסען ארט.

טרעפט דער דימענט אין זיין הארצען,
צינדט איהם אן א פרייד;
„טרייסט, דו ביזט אין צייט געקומען
שיעור געווען ניט שפעט“.

פאלען פערעל פון די אויגען,
ווארימען א טרייסט;
קומען וועלען גוטע צייטען
נאָט אליין ווען ווייסט.

און מיר וועלען נאך אין צווייען
תפילה'ן איין געבעט;
פויגעל וועלען זינגען ליעדער
קיינמאל איז ניט שפעט.

זאג צי זאל איך קריעה רייסען

1

זאג צי זאל איך קריעה רייסען
אייביג שוידען זיך מיט דיר;
זאל איך זיך מיט אש באדעקען
וויינען קלאַגען אָהן א שיער?

זאל איך מיט דער נאכט פארקעהרע.
זיך ניט טרעפען מיט דעם טאָג;

איך ווייס ניט פארוואס, וואס ציהט מיך צו דירן
 צי האט ניט פאר'ס'ט ווער מיין וויל,
 איך געה וואו שפאצירען, איך ווייס ניט פארוואס
 דער וועג דאך מיך פיהרט צו דיר שטיל.

2

באנינען ווען ס'וואכט דער מאָרנען
 ווארפט מיך וואָס ארויס פון בעט
 יערער שלאָפּט נאָך, איך אליין נור
 געה ארום מיט זיך און רעד;

איך טראכט פון דיר, פון אונזער צוקונפט.
 קיינער צווינגט מיך ניט דערצו,
 ביזט דער שאַמען פון מיין חלום,
 וואָס צושטערסט מיר קינד מיין ריה.

ביידענס הערצער —

ביידענ'ס הערצער קלאַפען אָהן אן אויסהער,
 ביידען ציהט אונז ערגעץ וו'הין.
 אויסמיידענדיג טרעמען מיר זיך דאָ און דאָרטען
 ביידע קאָנען מיר ניט רוהען.

ביינאכט ווען אלץ רוהט אין דיימעל,
 טראכטען שטיל מיר איין געדאנק;
 עס קאָן דער שלאָף פון אונז ניט רויבען
 דאָס וואָס ביידע גארען לאַנג.

און שלאָפען מיר איין שוין אזוי ווי געהעריג,
 גארניט טוט דוכט זיך געשעהן;
 אין חלום דאָך ריידען מיר שטיל זיך פאנאנדער
 אין לעבען אין צווייען מיר געהען.

געדענקסט ?

איך געה אין פארק און סוק פארנאפט
 די בוימער דוכט מיר
 מענען וואס מ'ך שטיל:
 געדענקסט?

עס רוישט דער מ'ך
 א שטילגעזאנג
 אין דמיון וואכט
 א קלאהר געדאנק —

א בענקשאפט שלאָנט פון הארץ ארויס.

דא אין פארק ביי'ם ברענ פון וואלד
 געדענקסט צווישען מאָג און נאכט
 א רויז האָסט אָפגעריסען ווילד
 געדענקסט?

געדענקסט צום הארץ האָסט דו געפרעסט
 מיט ווילדען גלוט
 די יונגע רויז
 געדענקסט דו, קינד, געדענקסט?

אין שאַטען פון דער נאכט
 פארהילט האָסט דיין געזיכט;
 דיין הארץ האָט ווילד געלאכט
 אין שטילען נאכטגעדיכט.

געדענקסט, דו שפּרייזט אין וועג,
 דו ווייסט ניט וואו דו געהסט

זאל איך זיך א קבר מאכען
זאג מיר, ליעבע איך בעט דיר, זאג

זאג: צי זאל איך געהן אין מדבר
שלאָנען זיך על-חטא אליין;
צי זאל איך נאָר דער וועלט אין ווערטער
לאָזען הערען מיין געוויין?

זאל איך זיך אין שוואַרץ מאַרהילען
א שטעטען געהמען אין דער האנט
און אין וועג אליין זיך לאָזען
ווי דער הייטערדיק אין לאַנד?

זאל איך מיט דעם ווינט פארמעסטען
זיך מיט צאָרען אין זיין וועג
און דיר זוכען אויף די וועגען
זאג, געליעבטע, דיר איך פרעג!

■

איך וועל מיט דעם ווינט זיך פארמעסטען
מיט צאָרען זיך יאָגען נאָך דיר
און מענסט דו מיט גאל מיר פארשמויסען;
אין הארץ וועסט דו בלייבען ביי מיר.

איך וועל דיר פארבאָרנען דאָרט האַלמען
אזוי ווי א סינד אין דעם בויד;
מיט מאמע-געפיהלען דיר לאסמשען
א שלאָג-ליעד דיר זינגען אָפּט אויך.

און וועסט דו ערוואַכען מיט שטורעם
מיט צאָרען אנטלויפען פון מיר;
וועל איך אין דיר קיינמאָל פארנעמען,
זיך שפּיגלען מיט וועהטאָג אין דיר.

אין מאַרנען-ליכט

עס צינרט זיך דער מורח אין מאַרנען-ליכט אין דער מאַג
ענטשטעהט

מיט דעם זונען־אויסגאנג, ליעבע, דיין געליעבטער צו דיר
געחט.

מינע טויינעוואש'נע אויגען, גארען מיין געליעבטער'ס
בליק

און אין הארצען וואכען ליעדער, וואכען ליעדער פאר מיין
גליק. —

כ'האָב און טיר זיך אנגעשלאָגען, פון מיין ליעבער,

ליעבער רויז;

מיט דעם פיער פון מיין יוגענד זיך געקלאַמערט אין איהר
שוים

דעם סוד פון ליעבע אויסגע'שיכור'ט, האָב איך פון מיין
ליעבער'ס ברוסט

און דעם וויין פון יוגענד האָב איך זיך אין האַרץ
אריינגעגלוסט

האָט מיין ליעבע צוריק געקלאַמערט אין מיין הארצען זיך
מיט לוסט;

האָב איך איהר דעם וויין געגעבען פון מיין אייגען יוגענד
ברוסט.

איז דער סוד פון נאכט געקומען מיט דעם דופט פון יענער
וועלט

האָב איך מיט מיין רויז געצויגען, וואו אוועק אין פּרעמדער
וועלט.

די ליעבע פיהרנו דרך בלינד
דאך נעחסט דו פעסט און נעחסט.

דו נעחסט און פיהלסט
דעם רויזען-רוסט
פון פרילינגס נוסער נאכט;
עס ציהט דרך וואו
דאס לעבען רופט
אין וועג נעווסטו פארנאפט!

בוניסט אוועק דיין פנים

בוניסט אוועק דיין פנים
וויילסט אויף מיר ניט קוקען
לאז איד מיין נעמיהל, אה,
שטיל אין זיך דערשטיקען.

צינדט זיך אן א פייער
אין מיין הארץ דעם ברויטען;
לאז איד מייע ארעם
זיך אין ווייט פארשפרייטען.

מערק איד וואו א שאטען,
דוכט מיר דאס איז דיינער;
יאג איד זיך מיט צארען
נאך געליעבטער מייער.

מיינע מיידלעך

1

מיינע מיידלעך זיינען בלומען
פון דעם לאנד פון הערבסט נענומען;
זייערע באמען בליידנעסארבטע
און די הערצער שטילנענארטע.

מיינע מיידלעך זיינען בלומען!

מיט דעם פריהען אווענטשמערען
קומען מיינע מיידלעך גערען
צו מיין פענסטער שטילכאוואכטע
פון דעם לעבען אויסנעלאכטע.

און מיט תפלה'דיגע בליקען
פון דער ווייסען צו מיר שיפען
זיי די קושען זייערע טריעבען;
וואס מאר'ספ'ען מיר מיין ליעבען.

מיינע מיידלעך זיינען בלומען.

2

קלאפט א מיידעל אָן אין מיר מיר.
—בראנשטיין אלע ווארטען אויף דיר;
פון אין נאס ארויס שוין, טרוימער,
פון דער נאכט ניט זיין קיין שומר.

קלאפט א מיידעל אָן אין מיר מיר.

עמען איך די מיר מיט שמורעם
שייד זיך מיט דעם בעסטען חלום.

בלומען

האָס וויינען די ערות פון ליבע
 דעם גרויסען זין פון לעבען;
 די פריידעך-בעכער פון דער יונגער
 פון וואהנוויניגען שטרעבען.
 די בלומען זיי וועלען סארטריס'נען
 בלייבען פון זיי וועט סײן שפור;
 די ליבע דאך לענגער וועט דויר'ען
 ביז גרוי וועלען ווערען די האָר.

ס'האָט גענארט מײַך שטיל מיין מידעל

ס'האָט גענארט מײַך שטיל מיין מידעל
 מײַך געפיהרט א לאנגע צייט
 כ'האָב אין דמיון זיך געפראגען
 אין דעם לאנד פון צוקונפט ווייט.
 אין דעם לאנד פון צוקונפט האָב איך
 אויסגעכויפט זיך א געסט;
 האָט מיין מידעל מײַך פארלאָזען
 בין געבליבען אַהן א טרייסט.

גענסט אין מאַרנען ווייט אוועקגעהן

גענסט אין מאַרנען ווייט אוועקגעהן,
 עלענד לאָזען מײַך אליין;
 וועל איך ליבען דײַך מיט פייער
 נאָך דיין אויגענבליק אויסגעהן.
 אויף די וועגען וועל איך זוכען
 פון דיינע פיס די טריט;
 ס'וועט דיין שאַמען מײַך פארמאָלנען
 אויף א יעדען, יעדען שריט.

כהאָב אין מיידלאך דריי פארליעבט זיך

כהאָב אין מיידלאך דריי פארליבט זיך,
און עס ציהט צו זיי און ציהט מיך.
אלע זיינען שעחנע סינדער
און זיי שיינען מיך א וואונדער.

כהאָב אין מיידלאך דריי פארליבט זיך.

אייע האָט צוויי אוינען בלויז
און א צווייטע, גרויסע גרויע;
אלע זיינען נוסע טויבען
טוען מיך אין הימעל לויבען.

נוסע הערצער, מילדע בליסען,
זאנען אלע מיר צו גליסען.
דאך עס פעהלט די אמת-אייע
צווישען אלע דריי די שעחנע.

כהאָב אין מיידלאך דריי פארליעבט זיך.

כהאָב א בייזען איהם נעטראפען

כהאָב א בייזען איהם נעטראפען,
ניט נערערט מיט איהם קיין ווארט;
ביידען איין נעמיחל פאראייניגט
האָט אונז אין איין צייט און ארט.

ביידענ'ס אוינען שטיל נעמייערט,
האָבען צארענדיג און בייז;
שווער איז זיך, נעליעבטע, שיידען
ווירער זעהן זיך איז קיין טרויסט.

קומען מיידלאך מיר אנטקענען
און פארפיהרען מיך אויף ווענען

וואס מיין מוס האט מיט באטראמען
און פון אלץ זיי טוען שפאמען
נעהן מיר אין וועג דעם לאנגען,
און אין הארץ עס נאנט א באנגען.

קלאפט א מיידעל און אין מיר מיר.

שפעט אין נאכט בין איך געקומען
מיט א בייזען בליק א שטומען.
כ'האב א גלעזעל אָנגענאָסען,
און ביים טרינקען הויך גענאָסען.

שפעט אין נאכט בין איך געקומען.

אויף די טאוולען פון מיין הארצען
האב איך אויסגעקריצט א שווארצען
פאס. א לאנגען אלס : צייכען
פון א גרויסען אוענמ'בלייכען

וואס די מיידלאך מינע האבען
אויסגעגעסען ווי די ראכען
און איך האב מיט בלוט פארשריבען
וואס פון אוענט איז געבליבען,

שפעט אין נאכט בין איך געקומען.

קינד

קינד, הויב אויף דיין קאפ, דיין שטאָלצען.
פלעכט פאנאנדער דינע האַר;
אין די אויגען, סיעף פארבענקמע —
דינע, לאָז מיך קוקען פלאַהר.

לאָז דעם טרוימער, זיך אויסבארען,
אין דיין שווארצען אויגען־בלים.
לאָז איהם, וועט ער, דיר באַצוואַלען,
מיט דיין לאנג גענארטען נלים.

אונערוארטעם

אונערוארטעם וועל איך קומען,
ווי דער דונער פאר דעם רענען;
וועל איך דיר אין שטוב ניט טרעפען,
וועל איך קיינעם אויף דיר טרענען.

נור אליין, וועל איך זיך לאָזען,
אויף די וועגען אומבאקאנטע;
מיט די אויגען, מיינע וועל איך,
דיך אויפזוכען הארד־באקאנטע.

2

אונערוארטעם וועל איך קומען,
ווי דער אויסברוך פון א שמורעם;
וועסט ניט גלויבען דינע אויגען
דענקען דאָס איז בלוין א חלום.

אין שוויגען וועל איך דאן פארזינסען,
ניט ריידען מיט דיר וועל קיין וואָרט;
די אויגען, דאָס הארץ מיינס וועט ריידען,
אזוי רעדט די ליעבע דאָך פארט!

כ'האב א מידעלע א קליינע

כ'האב א מידעלע א קליינע
מיט צוויי אויגען שווארצע שעהנע.
און זי ליעבט מיט הייסען פייער
שעצט מיך הויך און האלט מיך טייער.

כ'האב א מידעלע א קליינע!

נעה איך מיר מיט איהר שפאצירען.
טוט דער וועג אין וואלד אונז סיחרען
און דער וואלד ער נעהמט אונז ביידען
אויף און לאזט זיך אונז ניט שיידען.

קושען מיר זיך איין אין איינעם,
טרוימען ביידע פון א שעהנעם
מארגען וואס וועט צו אונז קומען;
און אין לאנד פון גליק פארנומען.

כ'האב א מידעלע א קליינע.

און האב איך די קוואלען געעפענט

און האב איך די קוואלען געעפענט,
דיר טרינסען גענעבען צו זאט;
האסט דו זיך צו זאט אָננעטרונסען
און דאן מיך אינגאנצען מארשפאט.

בין איך מיט מיין צער פארבליבען
געווארט א דערליוונג פון וואו;
האסט דו זיך אין הלום באוויזען
געשמערט מיר אין שלאף אויך מיין רוח.

מיין בענקשאפט

מיין בענקשאפט.
 דער זיסער וועג פון מיין הארצען,
 די הארפען־מעלאדיע פון מיין נשמה
 איז א קינד פון טרוימען־לאנד
 וואס איז מיט מיר אין וועלט נעקומען
 שטיל און עהרליך זאלבאנאנד.

1

שעה, עהרליך־שעהן איז מיין בענקשאפט;
 די טרויסט פון מיין זיין.
 זיס, הארציגזיס און גוט איז מיין בענקשאפט,
 די געליבטע מיין.

פלינעל, שניי־ווייסע פלינעל מיין בענקשאפט פארמאנט;
 דער רוח פון מיין וועלט.
 די פלינעל זיי פראגען מיך הויך אין די הימלען
 אוועק, ביי גאט'ס געזעלט.

אויגען, זונען־אויגען צוויי, מיין בענקשאפט פארמאנט
 וואס לייכטען מיט סיער אין וועג;
 די אויגען זיי פיהרען, מיין שיקזאל דעם גרויסען,
 אין גלייכען, קרומען, זונען־וועג.

קומען טריעבע כאנגע שמונדען
 פול מיט צער נאכמיניש־ווארע;
 וואכט מיין בענקשאפט אין זכרון
 וואכט א ליעד אויף אין מיין הארץ.

פאלענדע בלעטער.

אזוי צערטעלט מיך מיין בענקשאפט,
 חילט אין טרוים מיך איין;
 אין דעם טרוימען־לאנד פון בענקשאפט,
 ווילט זיך אייביג, אייביג זיין.

5

נעה איך אין דער נאכטינקייט
 אן ענטוישמער זיך ארום,
 וויקעלט מיין בענקשאפט פון דמיון זיך אויס
 רופט מיך הויך: — מיט מיר קום!

וויקלען פאנארמען,
 זיך שעהן פאר מיר אויס;
 נעה איך דאָרט שפּאַצירען
 מיט מיין בענקשאפט גרויס.

טוישען זיך זון און לבנה־שטראַהלען,
 פּאַרליכטיגזיסען מיר מיין טיים:
 הילכען כאַרעזאָנען
 אין מיין אויער פון וויסען ווייס.

ליכטיגט זיך מיין ליעבע
 אין הויך אַ שעהנע פּרייִע
 ווערט צונישט מיין טאָגען,
 שווינדט אַוועק מיין לייִד.

6

„טרויער גיט נאר,
 קום זעה דיין פּאַרמאַג,
 זאָגט מיר מיין בענקשאפט
 אין געהן פון טאָג.

זיס, טרויערניזיס סלינגט איהר טרייסט וואָרט,
 טרעלט מעלאָדיש מיר אין אויער.
 בלויז דעם לעבען'ס שיר, אליין נור,
 טרעלט מעלאָדיש 'זוי אין אויער.

II

גליקט מיר ניט מיין ליעבע אינ'ם אווענט־שפּיל
 און א וועהמוט מעלאָדיע ווינט אין נאכט מיך איין,
 וואכט מיין בענקשאפט אויף מיט שטורעם,
 קושט אין חלום־לאַנד מיך איין.

אין חלום זעה איך א נדערן,
 וואָס שטערענט זיך מיט חן;
 אין נן ערן וואקסען בלומען:
 וואקסט מיין ליעבע אויך שעהן.

שעהן איז מיין ליעבע; דער ציערונג פון ערן,
 וואָס מיין בענקשאפט מאַהלט מיר אויס.
 און מיין הימל באַנעהרט א שטארקעם;
 שטארק מיט פּיער נאָך גענוס.

ציגרט מיין בענקשאפט אן די זונען
 און לבנה שטערען־ליכט,
 סו איך זיך אליין געפונען
 אין נן ערן'ס שילד־נעדיכט.

געהנטער איך זיך צו מיין ליעבע,
 שיכור'ן מיר זאלבענאנד;
 פון די אייגען־שוואַלען בירע,
 שיכור'ן מיר זאלבאנאנד.

איך ווער פון ליכט געמאנען,
 אין פריד מיט שמורעם איינגעהילט;
 צונישט ווערט גלייך מין באגען,
 איך בין פון נאכט שוין אויסגעהילט.

7

מיט דער מאָרנע־זון קומט צו מיר מיין בענקשאפט
 א פון מוי אויסגעוואשענע, א ריינע;
 קושט פון בעט מיך אויס א וואונדער
 טראַגט אין מאָרנע־לאַנד מיך אוועק א שעהנע.

אין שפיגעל־ברען פון מאָרנע־זון
 קניה איך שמיל אויסגעוואשען;
 פאר דעם נאָט פון מיינע אבות
 מו איך מיינע תפלות זאָגען.

און עם לייפערען זיך הארץ און תפלות הייליג
 דעם לעבענס שיר ווערט גוט צו הערען,
 וואכט מיין בענקשאפט אין זכרון
 ווילט זיך תפלה'ן, ניט אויסהערען.

8

ביימאָג איז מיין בענקשאפט א זשומענדע ביהן
 וואָס זיס'ט דעם האַניג פון מיין זיין;
 ליעבע לאַמיר ביידע קניהען
 פאר דער ליעבער בענקשאפט מיין.

און עם וואכט מיין בענקשאפט
 היט, דעם אונשולד מיינעם, שעהן,
 אין דעם מאָג פון לעבען בענקשאפט,
 ווילט זיך אימער מיט דיר נעהן.

און עס כאפט מיך אויף מיין בענקשאפט
 טראנט מיך הויך אין ווייט אונטע,
 טרעפען מיר דאָרט און דעם אַרבעט
 פליחט ער פון אינו אָפּ אַ שרעם.

5

מיין וועג איז ניט געמאַסטען
 מיך ווייט ניט וו'הין צו געהן,
 ווינקען האַרדזאָנטען ווייטע,
 צאָרען איך און וויין.

„—ניט זאָרן, טרייסט מיך מיין בענקשאפט,
 און ערדישער גן ערן הייליגט זיך אויס,
 זעה איך דאָס לעבען אַ יונגען דאָרט וואַכען;
 איז מיין פרייד צו קיינעמס גרויס.

טרעלט דעם לעבענס מעלאָדיע
 פריידיג מיר אין האַרץ אַרײַן;
 ווער איך פון איהם גלייך באַצוואַונגען
 הער זיך אין ויין ליעד גוט איין.

6

שוואַרץ, חושך איז די נאכט,
 ניט צו זעהן קיין שמערען־ליכט.
 בלאָזט אַ בייזער ווינט מיט צאָרען;
 לעשט זיך אויס דאָס לעצטע ליכט.

נאָנט אַ טריעבער ניגון אין מיין האַרצען.
 שטיל פאלען טרעהרען אין דער נאכט;
 וואכט מיין בענקשאפט אויף אַ נוסע
 קומט צו מיר מיט פרייד און לאכט.

ווייל פון פרייד איז איעם די צייט,
ווען האָט פייער ברענט מיט לוסט,
און פון וועלכען איז נאָך ווייט
זאל מיט פרייד זיין פול מיין ברוסט!

נדן

זון, דיין שטראהלעך־נעץ האָט מיך געפאנגען
מיין זין מיר פאר'שיכור'ט,
מיין הארץ פּוננעפילט מיר מיט פרייד.
עס האָט דיין ליכט מיר
די אויגען פארבלענדט:
איך האָב אין דיין פנים
שווער קוסען געפענט.

שעהן, שעהנער ווי שעהן, איז דיין פנים,
דיין שטראהלעך־נלעט איז צארטער
ווי דער, פון א פרוי.
און האָט דו מיין בליק, שמיל
בלויז איינמאָל פארקאפט,
וועל איך אויף דיר קוסען
ביז ווערען וועל גרוי.

I

די מאָרנען־רויטקייט ניסט זיך מיט א שמייכל אויס.
דער מאָג, ווי א נב, שמיל קומט צו געהן.
דו שלייכסט זיך א כיווער ארויס פון דיין בעטעל
מיט צאָרן באַנענענסט דעם פרומען פריה־מאָרנען.

פרום ניסט די זון איהרע שטראהלען פאנאנדער,
מיט פייער באַגריסען זיי פריידיג די וועלט.

9

אין אונטערזון-געוואנג
 ווען דער טאג פארנעהט;
 פארזינג איד אין א טרוים
 וואס מיט אומעס וועהט.

עס וויינט אין מיר מיין הארץ
 אויף דעם טאג פארנעהן;
 די אויגען קוקען ווייט
 עס הערט זיך א געוויין.

„—קום מיין לעבען 'הין אוועק
 אין דעם אונטערזיכט פון טרוימען;
 דארטען ווייט איז אונזער וועג,
 קום, די זון, ניט צו פארזאמען.

רופט מיין בענקשאפט מיר מיט שטורעם
 און איד נעה אוועק אין הלום.

צום לעבען

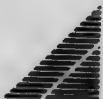
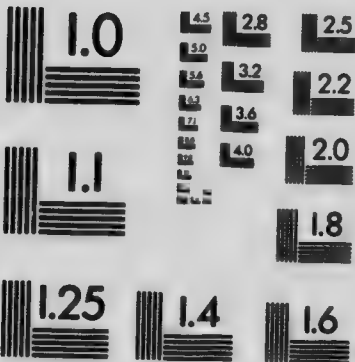
זון אין הימעל בלייב הויך שטעהן
 און באלויכט די טרויע וועלט.
 נאָט אין הימעל לאָז מיר נעהן
 פריי אין לעבען אומגעשטערט.

כארען אלע, זינגט איצט אויך
 מילט די הערצער אן מיט פרייד.
 ווייל ראָס לעבען איז א רויך
 וואס אין שטורעם שטיל פארנעהט.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Fochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

1

באנינען ווען ס'וואכט דער מאַרגען
פון זיין חלום-לאַנד דער נאכט, —
ציהען קיה זיך אין טשערעדע
פון די נאסען אלע לייכט.

און די קיה ווי זינגען שירה,
צו דעם לאַנד פון זונען-ליכט;
ביי דער ראנאטקע טרעפּען זיי
אָן א פאסטוך אומגעריכט.

און דער פאסטוך טרייכט א בייזער
זיי אין טשערעדע אוועק;
בלוסט זיך איינער וואו אוועקגעהן,
שלאַנט זיין בייטש איהר אָן א שרעם.

2

קאראוואנען פול מיט תבואה
ציהען שראנגענווייז אין שטאָט,
ביי דער זייט זיך נעהט א פויער
מיט א בייטש אין האנט פול מוט.

טרעפט ער אָן א יוד א סוחר,
שטעלט ער אָפּ זיין וואַגען שטיל;
זאָגט דער סוחר איהם „גוט-מאָרגען“,
סרענט א פרייז איהם וואָס ער וויל.

דינגט ער מיט דעם סוחר לאנג זיך,
לאָזט דעם מקח איהם אראפּ;
איז די פרייז איהם ניט צום הארצען,
פאָהרט ער ווייטער פון איהם אפּ.

יחזקאל א. מ. בראנשטיין

דער מענש איז א בלינדער: ער מערקט נים די שעהנקייט,
דאָס זון־ליכט שמויסט ער פון זיך אָפּ.

אין ערגעץ א ווינקעל א לעב'דיגען קבר,
וואו זון נים דערגרייכט מיט קיין שמראהל,
פארבאָרגט ער מיט צאָרען זיך דאָרטען אין עלענר
און שאפט זיך א קבר מיט גאל.

2

די אווענטרוון פארנעהט מיט צאָרען
דער מערב־ראנד זיך בענקענר רויטעלט.
מענש, דו האָסט די זון פון זיך פארשטויסען,
געהט זי בלוטיג אונטער, זעה אצינד!

שטעהסט פארנאפט ביים ראנד און קוקסט,
מיט מיערע בליקען ווי דער טאָג פארנעהט.
עס צאָרענט אין די אויגען דינע שטיל א פייער
וויילסט און קאָנסט נים אָפהאלטען דעם טאָג צוריק

פאר די אויגען דינע שפרייט זיך אויס די נאכט,
און עס שניידט א בענקשאפט דורך דיין קראנקען הארץ.
האָסט דעם טאָג פארשטויסען ווען ער איז געקומען
האָט די נאכט זיך אין איהר נעץ געפאנגען שווארץ.

פראגענטען פון מיין שטעטעל

פארניב מיר, לאנד פון מיין געבורט,
פארניב, אָה, מוטער מיר מיין זינד,
וואָס איך האָב זיך פריה פארלאָזען:
איך בין דאך פארט א גלות־קינד.

ביזט א קינד פון פריהלינג קינד

פרייע ווענען קלאָהרע טייכען
און פון הארץ עם הילכט א לאכען.

לויט'רע הימלען ווינקען שעהנע,
ליעבע כשוף'ט זיך א דיינע

און דו שיפסט זיך פריי אין וועג.

דיינע תפלות, אונשולדס־קינדער
הייליגען זיך שטיל א וואונדער;

בלומען־קווייטען שטיפען קליינע
און עם נארט דיך ווער א שעהנע

און דו שיפסט זיך פריי אין וועג.

פויגעל־לידער פריילינגס רוהם
הילכען אָפּ אין ווייט ארום.

שטילע סודות וועבען פריי
זיך אין הארץ פון יונגען מאי

און דו שיפסט זיך פריי אין וועג.

וואריס־שטראהלען ליבעס גלום
צינדען אָן דיר פייער־מוט

און דו שיפסט זיך פריי אין וועג.

ביזט א קינד פון פריהלינג קינד!

3

פאָהרען פוהרען מיעל צענויף זיך,
שמעלען אפ זיך אויף דעם מארק.
מישען זיך צענויף נעזאנגען,
נעהט דער האנדעל פלינג און שמארק.

אויף די פוהרען מאָלדאוואנקעס
מיט פארבענקטע אויגען שווארץ;
זיצען און צעלענען סחורות
מיט א צלם אויף דעם הארץ.

קומען קונים צו די פוהרען
מיט שטרוי־קוישלעך אין די הענט;
קויפען אויף וואָס זיי פארלאנגען
פון די לעלעס אומבאקענט.

בין השמשות

בין השמשות. ב'ליענ און דרימעל,
שאטענס קריכען אויף דער וואנט.
מאך איך צו די אויגען מיינע,
קושט זיך צו מיר, צו א האנט.

און די האנט; די מידעל־צארטע
לאסטשעט מיך א לאנגע צייט;
מאך איך אויף די אויגען מיינע,
לויפט זי אָפּ פון מיר אין ווייט.

עס איז די ערד
דיין בעט אצינד;
ווען היר באשערט
איז רוהען סינד.

ס'ציהט מיך הויך אין יענע וועלטען

ס'ציהט מיך הויך אין יענע וועלטען
וואו די זון דארט אייביג לייכט,
וואו די יונגער בליהט אהן אויפהער
וואו עס הערשט סינמאל די נאכט.

דארט וואו אלע לעבענס־פריידען
זינגען אויס זייער מעלאדיע,
וויילט זיך וויעגען ווי א רויו מיר
זינגען הויך דאס ליעד פון רוה.

מיט מיין מאמען

ווען מיין מאמע האלט ליכט אין בענשען,
שפרייט זיך אויס אין שטוב א פרייד.
און אין שטוב ווערט נוט צו זיצען
ריידען מיט דער מאמען שפעט.

זען איך רעכטס זיך ביי מיין מאמען
קוק אין פנים איהר אריין
פון די אויגען איהרע שטראהלען
קושען זיך אין מיר אריין.

און די שטראהלען איהרע גוטע,
ווארימען א נאנצע וואך,
ביז עס קומט א צווייטער פרייטאג
ווארימען זיי ווידער נאך.

אויף ווייטע פעלדער

אויף ווייטע פעלדער,
 וואו גראזען און וועלדער
 בילדען אהיים,
 פאר פויגעל וואס זינגען,
 טוט מיין שטימע
 מיין שטימע אַסאָלינגען
 וואס פון מיין הארצען
 מיין הארצען טוט זינגען.

און זינגען טו איך
 בייטאָג און ביינאכט
 ביי זונען־שיין
 און אין לבנה נאכט
 און הער איך וועמען
 פון ווייטען קלאָנגען, —
 ברענג איך איהם
 א טרייסט צוטראַגען
 און זינג איהם מיין ליעד
 מיין ליעד פון טרייסט
 וואס פיהרט אין וועג
 איהם ווידער דרייסט.

די זון פארנעהט

די זון פארנעהט
 די נאכט פאלט צו.
 א ווינטעל וועהט
 דו נארסט נאָך רוה.
 דו פאלסט צום גראז
 א מיעדער גלייך;
 עס מעהלט דיר וואָס
 דאָך ביזט דו רייך.

און בין איך געקומען אין שמערטעל,
פארגעסען האָב איך אין מיין וועג,
איך בין דאָך, מיין ליעבער, געקומען
פון ווייטען צו דיר איצט, אָה, זעה!

געעפענט האָב איך מינע פירען,
מיין נאָסט אויסגענומען מיט פרייד.
אין אלץ האָב איך איצט זיך פארגעסען,
צו נישט איו געוואָרען מיין ליד.

אויף מיין האַרפע

אויף מיין האַרפע
טו איך שפּיעלען
ווען אין טרויער איך פארזינג.
און מיין שפּיעלען
וועסט די וועלטען
פון זייער חלום אויף זעהר גרינג.

און די וועלטען
הערען, איין זיך
אין דעם ניגון פון מיין ליעד;
הערט מיין האַרף נור
אויף צו שפּיעלען, —
שלאָסען איין זיי ווידער מיער.

פּיאַנאָ-קלאַנגען

פּיאַנאָ-קלאַנגען
צויבער-מענער
טראַגען זיך פון וואו;
נאכט-געזאָנגען
חלום-מענער
שמערען מיר מיין רוח.

מיט זיך

כ'האָב פארשלאָסען זיך אין צימער
מיט דעם דרויסען זיך צוקריגט.
כ'האָב פארהאנגען מיינע פענסטער
אין מיין הארץ אריינגעבליקט.

פון סופיט האָב איך א הימל
אויסגעמאָהלען זיך באשייד
און א זון האָב איך אין הארצען
אויסגעמאָהלען זיך מיט פרייד.

אין די זונען-שטראהלען מיינע,
האָב איך זיך אליין פארהילט
און געפרעהט זיך און געזונגען
מיין באגעהר אליין געשטילט.

מיין גאסט

געקומען א גאסט אומערוארטעט,
א שטילער געקלאפט אין מיין טיר:
האָסט, ליבער, קיין ברויף ניט געשריבען
בין איך איצט געקומען צו דיר!

עס האָט מיך מיין בענקשאפט געטריבען,
דער וועג האָט געפיהרט מיך אהער.
לאנג האָבען די נעכט זיך געצויגען,
דאָס פאָהרען געווען אזוי שווער.

די באהן האָט גערוישט אין די אויערען,
די מענשען געדרימעלט א צייט.
עס האָט מיך געלאנגנווילט דאָס פאָהרען,
דאָס פאָהרען אין עלענד פון ווייט.

ער קלויבט ניט מיין שעהנע
און נוסע געמיהלען.
אלץ איז א מאכל
זיין חונגער איהם שטילען.

כהאָב א שטיין אין וועג געטראפען

כ'האָב א שטיין אין וועג געטראפען
מיר געדוכט האָט ס'איז א בלום;
האָב איך פאר דעם שטיין געבויגען
ווי א סינד נאאיוו זיך דום.

איז דאָס מאַרגען־ליכט געקומען
מיט איהר וואונדער זון־געזאנג,
האָט א וואונד זיך אין מיין הארצען
ברייט געעפענט מיט א באנג.

האָט מיין בליק זיך אָנגעשלאָגען
אָן מיין געכטען־בלום מיין גליק;
האָב איך קלאָהר ערשט דאן פארשטאנען
ווי עס נארט דער אויגען־בליק.

אין וועג

מיט צונויפגעפרעסטע ליפען
שטום אָהן ווערטער כ'בין גענאנגען;
מיט א צער אין מיין הארצען
מיט א נאָגען מיט א באנגען.

ער האָט זיך אויף מיר געוואונדערט,
פראגענד געקוקט אין די אויגען.
ביידע האָבען מיר געשוויגען,
כלינד אין וועג זיך וואו געצויגען.

שפיעלט א מיידעל
אויף א פיאנא
ערנעץ וואו אין נאכט, —
ווינט א טרוים זיך
סאר די אויגען,
מיין געזיכט באלייכט.

מענער-ליבע
פיאנא-מענער
טראנט זיך צו מיר הער;
ווינט אין נאכט מיר
איין אין הלום
לאזט מיין הארץ ניט לעער.

דער שווארצער פויגעל

עס האט ווער געבויעט
א נעכט אין מיין הארצען,
א פויגעל א גרויסען
באזעצט דאָרט א שווארצען.

און בליהט זיך פאנאנדער
א בלום דאָרט א שעהנע,
עס פיקט איהר דער פויגעל
שוין אויף דאָרט די ריינע.

עס בעט מיך דער פויגעל
קיין עסען קיין טרינקען;
ער געהמט זיך אליין אלץ
וואָס צו איהם טוט ווינקען.

נעהט זיך וואו א מענשעלע
נעהט אין שטיל סון נאכט,
נעהט אויס וואו א ליכטעלע
הערשט אליין די נאכט:

שלאָמען איין די סינדערלאך
שלאָמען איין אין נאכט,
זינגען שטערען זמר'לאך
היסען זיי אין נאכט.

קרעכט און וויינט א סידעלע,
ערנעץ וואו אין ווייט,
שאַסעלט זיך א ווערבעלע
בעט און וויינט און שרייט.

צאפֿלען זיך די הערצעלעך
צאפֿלען זיך אין שטיל,
וואכען אויף די אויגעלאך
וואכען אויף אין שטיל.

עפענען זיך טויל'עכלעך
עפענען אין נאכט,
צינדט זיך אן א ליכטעלע
צינדט זיך אן א פראכט.

באָדען זיך די סינדערלאך
באָדען זיך אין גליק,
וואכען אויף זיי שטערענדרלאך
מיט א מילדען בליק.

נעראמענע קינדער

עס זיינען נעראמענע קינדער אראן,
וואָס קלינגען זיך פריה פאר דער צייט.
עס אטעמען הויך זי'רע ברוסטען,
די בליקען זיי פאלען אין ווייט.

די ווייטקייט זי ציהט אומאויפהערליך,
מאָהלט בילדער ו'שעהנע געשמאלטען;
די קינדער זיי פליהען א וואונדער,
עס קאָן זיי ד'צייט ניט פארהאלטען.

אין מענען זיי וועמען אָנטרעפען,
עס מאכט ניט ווי נרוים ס'איז דער דאָרן;
עס קימערט זיי וועניג זיין יחס
באקעמפען דעם שונא מיט צאָרן.

און נרייבען זיי ווען אין דער ווייטקייט,
טרעפען זיי אָן זיך אליין דאָרט,
צי ווילען זיי יאָ צי ניט וויסען,
דאָך קינדער זיי בלייבען אלץ פאָרט.

קינדערלאך

שווימען זיידען וואָלקענדלעך
איבעראל אין הויך,
בלאזט פון וואו א ווינטעלע
שלענגעלט זיך א רויך.

שאַקעלט זיך א בוימעלע
בויגט דעם קאָפּ אראפּ,
וואָיעט וואו א ווינטעלע
פאָלט א ליכט אראפּ.

נעקומען די זון איז פון מאָרגען א קאלטע
נעציטערט צו וויזען א שטראהל,
פארגליווערט דער הימעל א שטומער געהאנגען
נע'ביטער'ט און הויך זיך מיט נאל.

צו די וואָס שאַמען

אין פייער פון בלוט זאָלט איהר שמיערען
דעם פאקעל פון פרייהייט דער נייער,
דעם נייסט פון דעם מענשען, דעם מיערען,
דערהויבען זאָל נאָט דער באַפרייער.

די הערשער פארניכטעט מיט צאָרען
דערטרונקט זיי אין אייגענער נאל
דעם לוח פון אייביגע יאָהרען
ניט איבער, דער פרייהייט פאר אל'!

צום קאַמף

צוינ'ס טעכטער, אידען־קינדער,
גורט די לענדען איירע אָן
און איהר, העלדישע בחורים,
ציהט ארויף די אידען־פּאָהן!

אין דעם וויימען עבר, ברידער
זיינען מיר א פאָלק געווען;
לאַמיר סעממען פאר דעם עתיד
אין די רייען ארויף איצט שטעהן.

ווייל די זון פון וויימען מורח
איחרע פּיילען האָט געשיקט

דער הערבסט ווינט

אין שטיל-נערויש פון נאכט
טראגט א הערבסט-ווינט אזוי לייכט.
ערנעץ וואו אונז ווייט אוועק;
עס נעהט דער ווינט זיך אזוי גרינג,
אזוי שטיל און אזוי פלינק
טראגט אין הערבסט אונז ווייט אוועק.

מיט דעם ווילען פון זיין גייסט
לעבענס-בעסטע פרוכטען רייסט
אלץ פאר זיך דער ווינט פון הערבסט.

גרויע שפורען, אלטקייטס-צייכענס,
לאזט ער איבער איבעראל;
אזא אַנזאָג פון ניי-לעבען
ברענגט דער ווינט צו אונז מיט גאל.

אַנהייב ווינטער

דער ווינט האָט די בלעטער, די נעלע פארטראגען
די ערד מיט זיין באָרד אויסגעקעהרט.
דער אויר ער האָט שוין די קעלט אויסגעטראגען,
דער הימעל אין גרוי זיך געצערט.

עס האָעבן די סטעזשקעס, די דעכער גע'ווייס'ט זיך
די וועלט אין א פראָסט זיך פארהילט;
די צווייגען פאר'זילבער'ט, פארווינט אין א חלום
אין סוד האָט דער ווינט זיך געשטילט.

בלות-בלומען, מענשען-קינדער
ציהען מיט הורא-געשרייען:
ענדליך איז געשעהן דער וואונדער
צו דעם מזרח, אידען, געהען!

פאר די חנוכה ליכטלעך

בויג זיך, קאפ, מיין עמוד ענן,
פאר די ליכטלעך די קליינע;
ווייל די פלעמעלעך די געלע
מיר דערצעהלען וואונדער שעהנע.

בויג זיך, קאפ, מיין עמוד-ענן,
פאר דעם שמש פון די ליכטלאך
ווייל ער וועקט אין מיין זכרון
גרויסע העלדישע געשיכטלאך.

בויג זיך, קאפ, מיין עמוד-ענן,
פאר די קליינע וואונדער-ליכטער;
ווייל זיי צינדען אן א פייער
אין דעם הארץ פון יונגען דיכטער.

ענטווישונג

איך האב באמערקט:
דו ביזט אוועק.
איך מוז דאס ליידער, זאגען.
ביזט געבען מיר,
דאך ערגעץ ווייט
פון ווינט ווערסטו געטראגען.

און מיר טארען ניט אין גלות
לענגער בלייבען שטאר מארשטיקט.

וועלטען גרויסע, וועלטען קליינע,
מאלען, ווערען איצט געבויט
און מיר מוזען קעמפען אלע
מאר דעם עתיד ביו צו טויט!

שטעלט'זשע אלע זיך אין רייהען
מיט דער פאָהן אין רעכטער האנט
קומט באקעמפען אונזער שונא,
ברעכען איצט די לעצטע וואנט.

צום מזרח

און די שטונדע האָט געקלונגען
פויגלען ווילקאמען געזונגען.
און די שטונדע האָט געקלונגען.

מענשען־שטראמען ציהען פריידיג
פרייזלענדיג אין זון אוועק;
דאָ און דאָרטען ליידיג, ליידיג
בלייבט פון אונטען זיך דער וועג.

סטענגעס ווייסע בלויהע לאנגע
ציהען זיך אין שיר פון טאָג.
נידער מיט די נעכט די יבאנגע
מזרח יוד, איז מיין פארמאָג!

הארמען־טענער הימעל קלאנגען
שטראהלען־קראנצען אָהן א שיעור
פיהרען מיך אין וועג דעם לאנגען
פיהרען מזרח מיך צו דיר.

ווי דאס בריימע מויל פון ים
אפען איז מיין הארץ געווען.
וואס דו האסט געהאט געגלוסט
מיינע רייכטימער געזעהן.

און געקומען איז א צייט,
וואס האט דיר פארפערמדט פון מיר;
שטויסט ניט אפ מיך אין א זייט,
דאך איך אייגען-וועלט געהסט דיר.

איך האב גע'חלום'ט קאנען שפיעלען

איך האב גע'חלום'ט קאנען שפיעלען
אויף דער וועלט-ארענע שעהן;
האב איך זיך געקויפט א פידעל
ווען איך בין נאך יונג געווען.

כ'האב געפלייסט זיך און געלערענט,
בלויז דערין געזעהן א ציעל;
איז דאס לעבען זאכט געקומען
מיט זיין אייגען גרויסער שפיעל.

אויף איך האב זיך שטיל געזעגענט
מיט מיין פידעל מיט א באנג,
דער נייער שפיעל זיך אפגעגעבען
איזער מיט פלייס געלערנט לאנג.

כ'האב איך געזען זיך געעלטערט,
ניט דען דאך האב קיין ציעל;
האב איך זיך מיט וועה גענומען
צו מיין אלטער אלטער שפיעל.

עס האָט דער דמיון
 מיך גענארט,
 דו ביזט געווען מיין האַמען.
 עס האָט געדויערט
 בלויז א צייט,
 דאָך ענדליך האָט געטראַמען.

ס'האָט געטראַמען:
 ביזט אוועק
 אין איינגעדוועלט זיך באַדען.
 מיך האָסט דו
 בלויז אָפּגענארט
 פון נאָרניס געוואָלט זאגען.

און אצינד נאָך
 טרעמען מיר זיך,
 נלייך ווי נאָרניס האָט פּאסירט;
 צווישען אונז דאָך
 ליגט אן אָפּגרונט,
 וואָס אויף וועגען צוויי אונז פיהרט.

2

כ'האָב געדענקט ווי מאן און ווייב
 מיט דיר זיך ברודער, לעבען.
 אלעמאָל צו זיך געטראַכט:
 דער טויט נאָר וועט אונז שיידען.

ביזט געווען מיין אידעאל,
 דיך אליין בלויז האָב געקענט
 פון דער צוקונפט, ווען געטראַכט
 האָב מיין בליק אויף דיר געווענדט.

ז'פצען.

אױעק איז דער יום־טוב

אױעק איז דער יום־טוב
געקומען די וואָך.
פון הארצען א בענקשאפט
דעם יום־טוב יאָט נאָך.

דער יום־טוב ער איז שוין
פון יענער זייט שױעל;
אין הארצען לאָך שימערט
ער זוניג און העל.

דער פייער פון יום־טוב
ער לעשט זיך ניט אויס,
אין גרוי פון דער וואָך, איז
זיי; מײן ערשט גאָר גרויס.

אױעק איז דער מאַג

אױעק איז דער מאַג
געקומען די נאכט.
שמערען זיך לעשען, —
דער הימעל ניט לייכט.

די זון איז פארשוואונדען
דער פריהלינג פארנעהט;
ס'בייט זיך דאָס לעבען
דער הערביסט איצט וועהט.

ליכט איז צורונגען
אין אייביגען געהן,
טויט איז געקומען
אין כאאס־געשעהן...

די נייע שחיטה

איך קאן דיר, זון, אין פנים נלייך ניט קוקען.
איך שעהם זיך, ותלם, מיט דיין פראנרעם.
וואו איך קעהר נור און איך ווענד זיך,
טרעה איך אן א יוד א מת.

און די פארנליווערטע קדושים,
די פון דיר געשענדטע קינדער,
קוקען שטאר אויף מיר פארוואונדערט,
פרענען מיך אזוי באזונדער:

„מענש, ווי פריהרט אין דיר דיין בלוט ניט,
ווי קאן דאָס דיין אויג נאָר זעהן
אזא גרויסען חורבן, וואָס איז,
אויף דיין אייגענ־שטאם געשעהן?”

„קאָן דער וועה פון אונז'רע טעכטער
מיט די זקנים דיר ניט ריהרען,
און דער מאָרד פון קליינע קינדער
דיר דיין הארץ אין סוים ניט פריהרען?”

אך, ווי הימעל־שרייענד, מענשען
ס'איז די זינד געגען אירען.
און איהר, אומפארשעהמטע קריסמען,
רעדט פון פרייהייט נאָך און פרייען!

ס'איז דאָס בלוט פון די קדושים
פון נייעם סרום נאָך ניט פארקיהיט,
און א שווארצע האנט א נייע
איבער אונז א חלף פיהרט.

מענש צו דיר!

שטורעם אויף מיט שטארקען צאָרען
און מאך אָן אַ נרוים געוואלט.
נראב אויף ניד דעם טיעפען קבר
מענש, אַה, מענש אין נאָט'ס געשטאַלט

נידער ווילד אראפ אין קדושים־קבר
מיט דעם פייער פון דין צאָרען;
ברענג מיט האסט ארויף פון דאָרט
טאטעס מאמעס טיף, באגראבען דאָרט געוואָרען.

און די שוועסטער, מענש, אַה, מינע,
מיט די ברידער מינע אלע,
ברענג ארויף מיט ווילדען צאָרען
ניט פארגעס — די מענטשען אלע.

לעג זיי אויס די גרויסע קדושים
פאר דעם פנים פון דער זון;
גורט אָן דינע שטארקע לענדען,
קום מיט מיר צום פאָליאק, קום.

קום, דרך רופט דין טויטע מוטער,
דער וואָס אייביג לעבט דרך רופט
ניס אויס מיט גאל דין הייסען צאָרען —
פוילענ'ס קינדער, זייט באשטראפט!

צו דעם קבר פון די קדושים
ברענג די מערדער, ברענג די הינט;
מיט דעם טויט זאָל דאָ באצאָהלען
יעדער פאָליאק פאר זיין זיגד.

עס שפייט מיט פייער
דער נאָט פון שווערד
און פארניכטעט ווילד די ערד.

זאָל ער שפייען, זאָל ער מאָרדען
ווען זיין ווילען איז פארדאָרבען.

מלחמה

עס האָט די לייבען־קראַפֿט פון מענש
א ניהנם זיך באשאפען,
זיין אייגענעם גורל אין קאָן דאָרט געשטעלט
פון שטאָל און פון אייזען באפאנצערט,
מיט דעם ווילען פון א מייפעל,
קעמפֿט דער מענש מיט ריעזען־קראַפֿט
בויעט דאָרטען און פארלענדט.—

עס לויערט דער טויט פאר די אריגען,
איהם קימערט דער קאמפֿף בלויז אצינד.
און פאלענדיג שלאָגט ער זיין שונא,
זיין ווילען איז שטארקער פון ווינט. —

ווי וואונדערבאר, ווי גרויס, ווי שטארק
עס איז דעם מענשענ'ס מאכט!
עס שרעקט איהם ניט דער פויט;
ער קוקט אין פנים איהם און לאכט.

און צאָרענדיג שלאָגט ער זיין שונא
פאר'שיכור'ט פון אייגענעם בלוט,

און עם בלומעט אונזער קערפער,
 די סרבנות זיינען גרויס;
 אונז'רע טרעהרען ריהרען שטיינער,
 ניט קיין מענשען, שטיינער בלויז!

צום של'אכטשיין

קום 'הער דו הונט אין מענש-געשטאלט
 און זעה די פרוכט פון בייען ווילען,
 האסט געוואלט און ס'איז געשעהן —
 דיין דורשט מיט אידען-בלוט געשטילען;

האסט געוואלט און ס'איז געשעהן
 די אידען-טאכטער פרעך געשענדעט.
 פ'ען גאט, זאל פוילענס האנט
 וואָ האָט איהר פויסט צו אונז געווענדעט!

עם רוישט

גם רוישט, עם זירט און עם קאכט;
 עם בריוזט, עם שטורמט און עם ציטערט
 אלץ וואָס אויף דער וועלט.

הימלען ברענען רויט ור גלום
 אלע וועלטען זיינען רויט:
 איבעראל גיסט זיך בלום.

גם זירט די ערד ווי דער ניהנם,
 אלעס איז אין רויטען פלאקער,
 טרינקט זיך ווילד אין גלומען-פלאמען.

אִתְּהָאֵלִים:

6 — — — — — צו איך

ווינטער

18 — — — — — נעסט 9 — — — — — סאנארער ווינטער
18 — — — — — שנייעלאך און סינדערלעך 16 — — — — — אויף דעם ספייטינגדינג

אויס דער וועלט פון אלע וועלמען

33 — — — — — די יאָהרען 21 — — — — — אויס דער אייבינקייט
34 — — — — — אויס דער צוקונפט 27 — — — — — פאעמא
34 — — — — — וועלט און מענטש 31 — — — — — מתנות פון בורא
35 — — — — — איך האָב מיינע וואַרצלען 32 — — — — — אייבינקייט
35 — — — — — די צייטען 33 — — — — — ווען די שטונדע האָט

נאכט געזאנגען

40 — — — — — אין פארק 37 — — — — — עס פאלט שוין ווידער צו
42 — — — — — אין נאכט 38 — — — — — ביינאכט
39 — — — — — אין נאכט 39 — — — — — אין נאכט

נשמות

46 — — — — — דער לעבעדיגער מאַרעל 44 — — — — — דער זקן
45 — — — — — משה 45 — — — — — משה

ליעבע

55 — — — — — ווייס 49 — — — — — דו האָסט מיין ליעבע
56 — — — — — ווייס 50 — — — — — שוועסטער
57 — — — — — צום לעבען 50 — — — — — דיין שטימע
58 — — — — — איך וועל 51 — — — — — צו חלום
59 — — — — — מיט דיר אין נאכט 52 — — — — — צו דער חופה
62 — — — — — האָסט געזעהען 52 — — — — — אין דיין ליעבערס הענט
62 — — — — — וויקעל אויס זיך 53 — — — — — מעגסט אין שליערען
63 — — — — — קום הער 54 — — — — — צו

דער פראך פון סאנאן איז ניט מעכטיג
דערשטיפען אין איהם איצט זיין מוט.

ער באַרט זיך אין אייגענעם בלוט שוין,
דאך שלאָגט נאָך אין האַרצען אַ ראַכע־נעמיחל;
ער זעהט שוין זיין ענר פאר די אויגען
און פרוואווט אלץ נאך טרעפען אין ריכטיגען ציעל.

מיין ווי ג

כ'האָב פאר קיינעם זיך געבויגען
לידער אָהן אַ צאָהל געזונגען.
ס'האָט די וועלט מיך אָפּגעשטויסען
דאָך מיין שמים האָט הויך געקלונגען.

מיט דער שווינדקייט פון אַ הירשין,
האָב איך זיך אין וועג געפראַגען;
מיט דער מורא פון אַ דונער
שטרענג מיין וואָרט געטאָן הויך זאָגען.

און מיין פייער־וואַרט, געשמירען
פון דער נאַל פון מיין נשמה,
האָט גע'שמורעמט אלע וועלטען
אויסגעקעמפט מיר אַ נחמה.

72	בלומען	64	די יטעה
72	עס האט גענארט מיך	64	ווענט א רוין
72	מענסט אין מאַרנען	65	קינד פון מיין געדאנק
73	מינע מיידלעך	65	איך, דער נאר פון אלע
75	כ'האָב אין מיידלעך דריי	66	ביידענס הערצער
75	כ'האָב א בייוען	67	בענקט א הארץ
76	כ'האָב א מיידעלע	67	זאָג צי זאָל איך
76	און האָב איך	69	גערענקסט?
77	קינד	70	בוינסט אוועק דיין פנים
77	אונערוארטעט	71	אין מאַרנען ליכט

פאלענדע בלעטער

94	דער יווארצער פויגעל	79	מיין בענקשאפט
95	כ'האָב א יטיין אין	84	צום לעבען
95	אין וועג	85	זון
96	גערשמענע קינדער	85	די מאַרנען־רויסקייט
96	קינדערלאך	86	סראנמענטען פון מיין
98	דער הערבסט ווינט	87	בין־השמיטות
98	אָנהויב ווינטער	89	ביזט קינד א קינד
99	צו די וואָס יאָפֿען	90	אויף ווייטע פעלדער
99	צום קאמף	90	די זון פארנעהט
100	צום מזרח	91	ס'ציהט מיך
101	פאר די חנוכה ליכטלעך	91	מיט מיין מאמען
101	ענטווישונג	92	מיט זיך
103	איך האָב גע'חלום'ט	92	מיין נאסט
104	אוועק איז דער יום־טוב	93	אויף מיין הארמע
104	אוועק איז דער טאָג	93	פֿיאַנאַ קלאַנגען

זיפצען

108	עס רוייטט	106	מענטש צו דיר
109	מלחמה	107	די נייע יחסיטה
110	מיין ווארט	108	צום שליאכטיגן

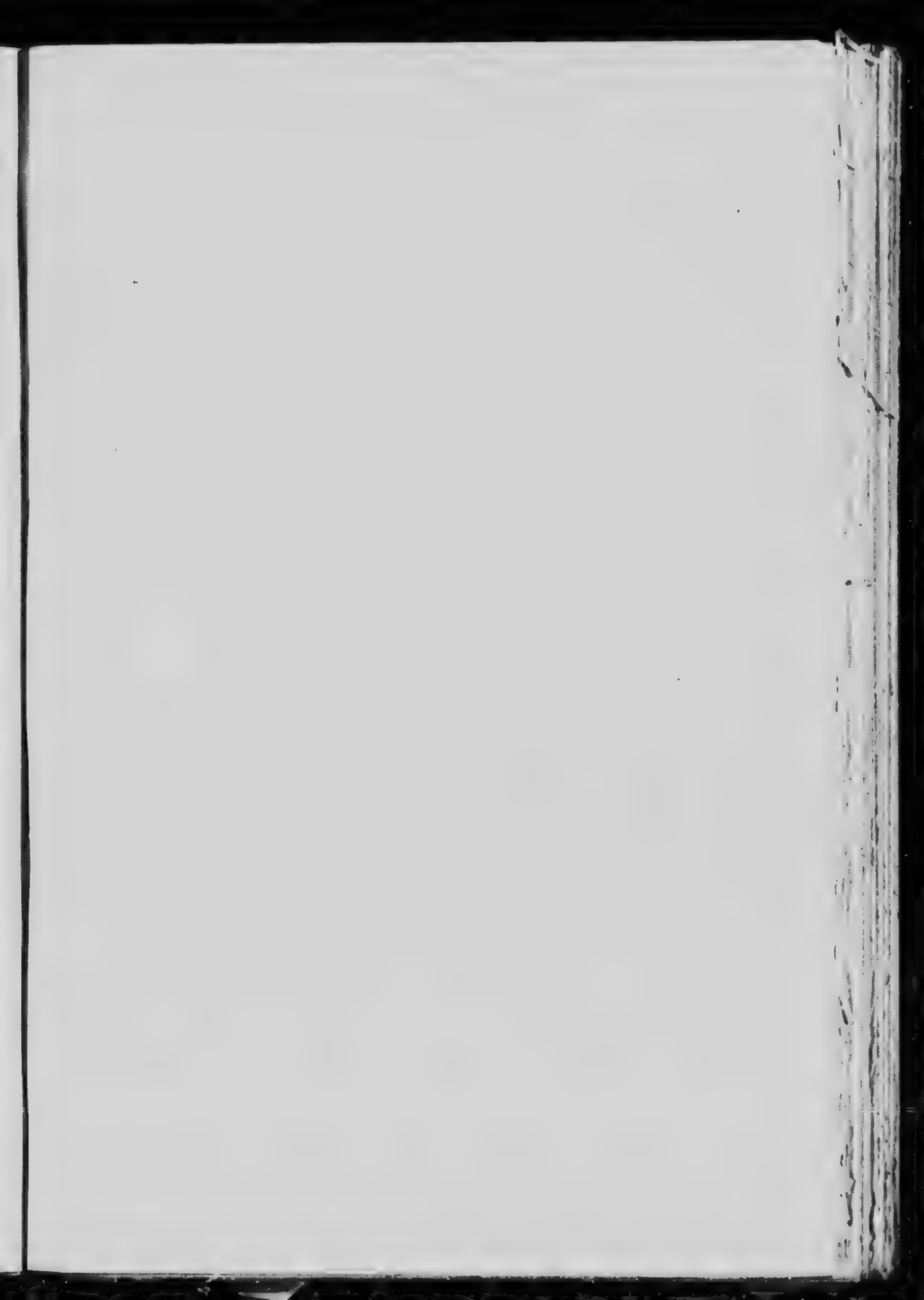
סרדני מילער.

זון און בענקשאפט.

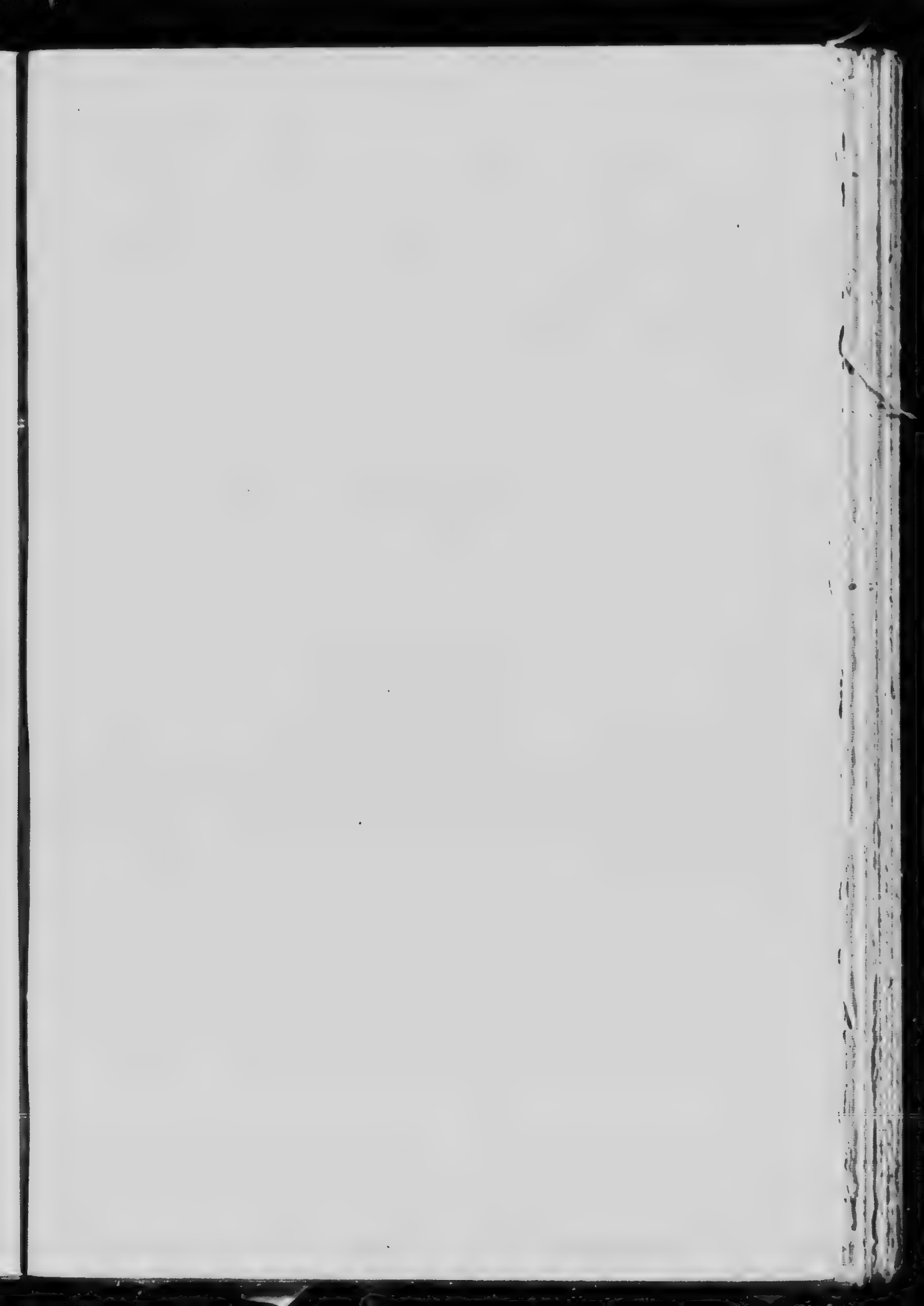

איד בין ווי א סינד א צעלאזענער.
אדער נאר ווי אן אלטיטשקער מאן.
אמאל זאל איד שטיפען פארלירען זיד.
אמאל נאר מרה-שחורה'דיג זיין...

אכא: וואר

ליעבנים ליעדער.

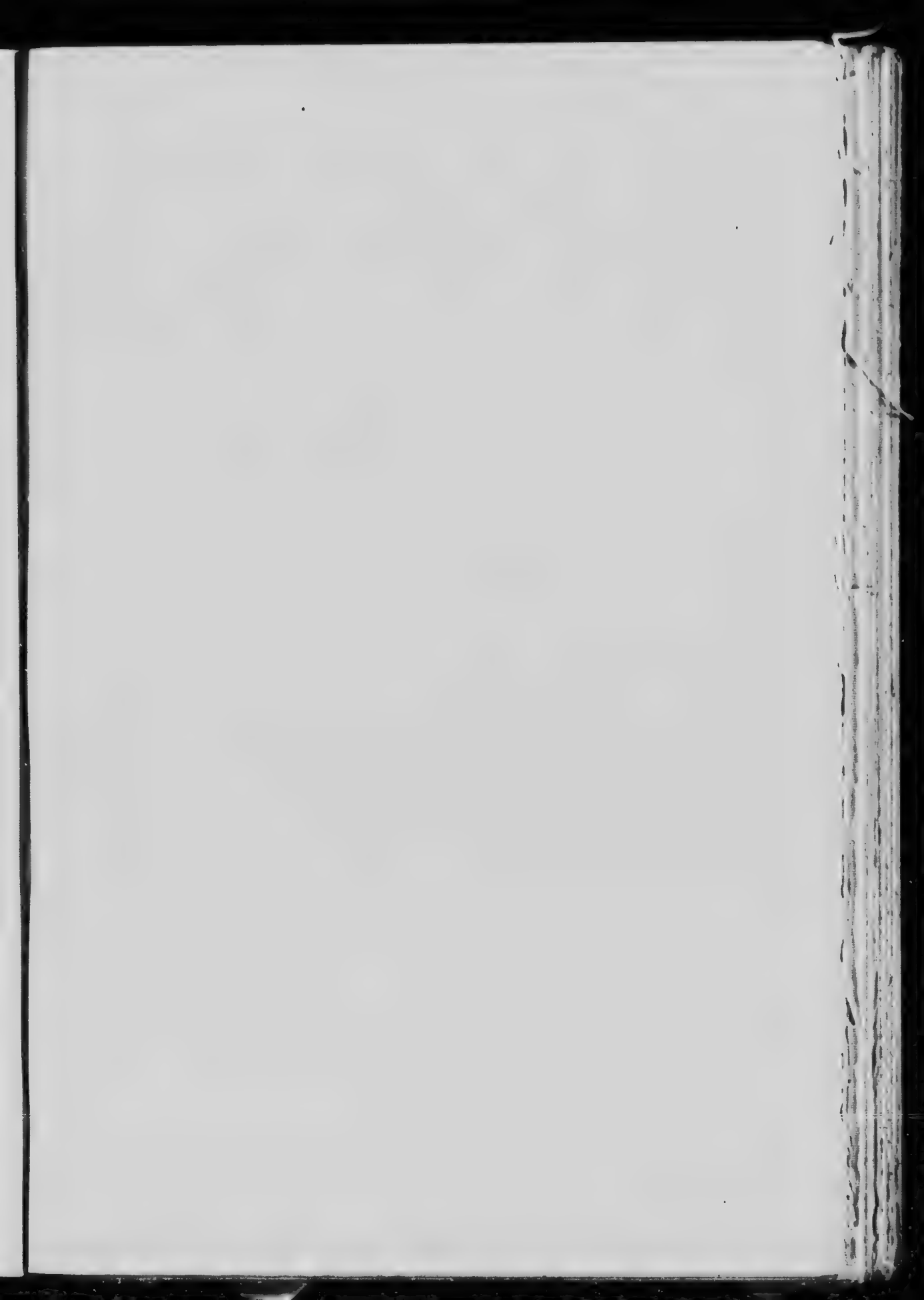

1

האסט געווארט פאר מיר,
כ'ווייס: דו דארמסט עס מיר ניט זאגען.
האסט געבענקט, מין סינד,
איצט, דין הארץ וועט מעהר ניט נאגען.

שוועסטער, כ'בין שוין דא.
די נאכט איז שוין אוועק וו:והיז.
גלעט מין בריוו געזיכט.
זעה! די שטראהלען ווייט זיך ציהעז...

כ'בין שוין דא —
דין זיס גענארטער טאג...

4

דער טאג אזוי היים.
די וון אזוי שעה
רופט ניט דאס לעבעז:
קום לאמיר געהו?

דער וועג אזוי לאנג.
ביזטו שוין מיר?
ניין. נאך ניט מיר.
קום, לאמיר געהו.

2

איד האב זיך פלוצים אויסגעוויקעלט פון דער נאכט.
און לויטער ווי סריסטאל בין איד געקומען.
כ'האב פארשפרייט די זון: דיין ווייס געזיכט באלכימינט
און דו האסט מיר מיט דיין געזיכט באצוואונגען...

3

איד האב געטרונקען וויין פון דיין באקאל:
שכור גלייך געווארען...
אט אזוי פארשייט. איז וואס. איז וואס?
האב איד זיך פארלארען...

6

האסט אזוי צעפראלט די ; זנסטער
און צעווארפען דינע האהר.
האלב פארשלאפען דורך דעם פענסטער
זעהסטו אויס ווי הימעל־לאהר.

הערסטו איין זיד צו דעם זינגען
צו די פויגעלעך פון בוים, —
ווערט דיר פרעהליכער אין הארצען
וועסטו שוין א נייעם טרוים...

קוקסטו ווייט אין טיפען הימעל.
שמייעלסט זיך צו דיר די זון:
וויקעלסטו זיך אויס פון דרימעל
ווייס: א זונען־טאג קומט אז...

5

וועסטו שוין ארויסנעהן
נריסען זיך אהער:
וועל איר זיך פארליבען.
ליבען דיר, איר שווער.

וועסטו שוין פארנארען
מיינע טריט צו דיר.
וועט עס מיר ניט ארען
כ'וועל דאך זיין מיט דיר...

8

הערסט: עם רוישט דאס טייכעל דארטען.
 קום ארונטער צינד.
 זעהסט: דאָס שיפעל, ווייט ווייט דארטען?
 קום זיך שיפען, קינד.

רוהיג, רוהיג, וועט דאס שיפעל.
 טראַנען אונז אַוועק.
 וועסטו זיצען, רוהיג, רוהיג.
 אַהו אביסעל שרעק.

וועסטו זיצען טיף פאר'חלום'ט,
 בענקען טיף פאר זיך.
 וועל איד האַלטען מעסט דעם רודער.
 כ'וועל פארהימען דיך...

7

קינד, צ'וואס־זשע שוין ברונו?
צ'וואס־זשע זיין אזוי פארשעהמט?
זעהסט: ס'ארט מיד, ארט מיד זעהר,
מיון נשמה ווערט פארקלעמט.

הויב שוין אויף די אויגען.
ניט פאר'עקשנ'ט, צויבער־קינד,
איצט איז זומער: זאל זיין פרידען.
כ'וויל דעם אומעט ניט אצינד.

איצט איז פריהלינגס־יאָהרען.
לאַמיר ביידע פליהען ווייט.
ווער עס שטיפט ניט פריהלינג,
ווערט געעלמערט פאר דער צייט...

1

שפרייט אויס דייןע הענט
ווי דער אדלער די פליגעל
נ'רוף מיד צו זיד.
זאל עם מיינען: דו רופסט מיד
זאל עם מיינען: דו ליבסט מיד.
מיד און מייז „איד“.

2

שטראהל אויס פון דייןע אויגען א הימלישע נוסקייט
אז ליכטיג זאל זיין.
טרינק אז מיינע פארברענענע טונקעלע ווינקלען
מיט ליכטיגען שיין.

3

רוף אויס מיט דיין טרעלענדער שטיכז:
נעליבטער. קום הער!
פאר פרייד וועל איד טאנצען און וויינען
אויסוויינען א טרעהר.

4

שפיל אויס אויף דיין הארפע
א בענקענדען ניגון.
און זאלען די קלאנגען
וויינענדיג פרענען:
— וואו האסטו פארבראכט?
— ווער האט דיד געצערטעלט?
— ווער האט דיד גערייצט?

ט

טאכטער.

אט איז דא א פריהלינגס־ווינטעל
וועט עס ברענגען מיר א סוס.
שענק רעם ווינטעל דינע ליפען.
טאכטער, פרעג מיר ניט פארוואס...

טאכטער.

אט איז דא די רויטער־ויסע
צונטער־זון פון זונען־לאנד,
לאמיר זאלבאנאנד שפאצירען.
ניב דיין ווייסע ליבע האנט.

טאכטער —

לאמיר טרעטען זיך א וועג.
ווער עס טרעט ניט אויס קיין וועגען.
בלייבט א פיינלינג אויף'ן וועג...

דו האָסט זיך פארליבט אין מיין אומעם

מיין הארץ האט א קלאפ געטאָן האסטיג, —
פארוואָס? — איך ווייס ניט פארוואָס!
איך האָב דיך דערזעהען אומערווארטעט
נ'רו האָסט געקארנט מיר א גרוס.

יע, דו האָסט דיין אויג ניט געווענרעט
ווייסט מיך ניט, קענסט מיר ניט ניין.
דיין היינט איז שוין ניט וואָס דער נעכטען
נעכטען דעם היינט קען ניט זעהן...

דו האָסט מיך געליבט ווייס איך זיכער,
פארנעטערט יעטוידער וואָרט.
נאָר טוים בין איך פרעהלאך געוואָרען
האָסטו מיר ליבע געשפארט!...

דו האָסט זיך פארליבט אין מיין אומעם
איך ווייס; דו האָסט ניט געשפאסט
האָט אבער די פרייד מיך גערומען;
האָסטו מיין פרייד דאן פארהאסט...

איד וועל זיך פארזינסען
 איז זיך און איז זיך.
 און צווישען די צייהן
 וועל איך האלמען מיין צונג. —
 און וועל שוויגען, אוי שוויגען,
 פאר זיך...

5

צי ווייסטו אז איד האב געוואנעלט?
 זיך אומגעשארט אזוי ווי דער ווינט?
 נאר דיר האב איד תמיד געטראגען:
 איז הארצען. דיר געהיט ווי א סינד.

6

איז מיין הארץ האב איד באהאלמען
 דימענטענע שטיינער.
 כ'ועל ניט האנדלען מיט די שטיינער.
 כ'ועל זיי שיינסען איינער...

7

כ'ועל א רינגעל לאזען ניסען
 אויף א נליהענד סיער.
 כ'ועל אויסקריצען אויף'ן רינגעל:
 דו ביזט ביי מיר סיער...

8

נעהם דאס רינגעל צו. געליבטע.
 דאס וועט אונז פארבינדען.
 דו וועסט קושען האפט מיין רינגעל
 איז די טריבע שטונדען...

עס ציהט אין הארצען מיר צו איהר

עס ציהט אין הארצען מיר צו איהר.
 איד פאלג און געה.
 די נאם אין שטיל.
 אין הארצען קלאפט און איד — אין טיר...

זי עפענט אויף, איד קום אריין:
 זי ווארט אויף מיר.
 איד זאג גוט אווענט, ליבסטע מיין...

עס ענטפערען איהרע אויבען.
 איד טראכט א וויל
 און שוין אין קלאהר
 פארוואס ס'האט צו איהר געצויגען...

לאך דיין געלעכטער איז זים

לאך, דיין געלעכטער איז זים:
ווי א זיסער געלעכטער.
יעטווידער צעל איז דיין פרעל
איז מיר ליבער פון ווערטער...
☞

איך וויל ניט די רייד,
די פיעל פארביגע רייד,
די פשוט'קייט איז מיר בא'טעמ'טער.
איך וויל נאר די פרייד:
די אומגעריכטע פרייד
איז שעהנער אויסגעראמטער...

גאט היט מיר אפ איהרע לייכטע טריט

גאט, היט מיר אפ איהרע לייכטע טריט.
 איהרע פיס זאלען פלינג זיך ציהען —
 ציהען דורך דעם וועג.

איך וועל שטעהן פון ווייטענס
 זיך וואונדערען פארנאפט:
 ווי שלאנג און בויניג
 ציטערדיג זי שאנט.

און וועט א ווינט לוייערען איבער איהרע טריט,
 וועל איך דער שטארקערער
 זיך פארמעסטען מיט דעם ווינט...

איך וועל שווייגען.

איך וועל שווייגען
נאר ניט זאגען;
זאל די ליבע
סיסער נאָגען.

עס וועט נאָגען
א שטיל געפיהל;
בעסער שעהנער
אה, זאל זיין שטיל...

זי וועט וויסען...
צי וועט זי ניט?
ס'מיל וועט שווייגען,
די אויגען — ניט...

זונען-אויסגאנג.

מיט דעם אויסגאנג פון דער זון האב איך דיך דערזעהן.
 א רויטער שטראם האט זיך געצויגען דארט ביי'ם ראנד;
 האב איך געדענקט: ס'איז א בלוטיג שטראם א בלוטיגער
 אזוי ווי אין דיין ברוך די פארב...

ווארימער אלץ ווארימער אין הארצען איז געווארען.
 ס'האט געשימערט צויבערדיג פון זון
 אזוי ווי פון די אויגען דינע...

דאס טייכעל געמוואלען האט, געשפילט זיך מיט די
 שטראהלען

סודות'דיג געמורמעלט וואס געפלאפעלט.
 דופטענד האט די לוסט געשמעקט פאר'שכור'ם
 אזוי ווי דינע וויין-ליפען...

איז אז איך האב דערקענט דיך נאך דיין אויסגאנג,
 האב איך געשמייכעלט לוסטיג ווי א סינד.
 האסט דאך דאן געשטראהלט מיט דינע בליסען...

אין סאך

שאיטלי: א ליבעס־קום האט זיך פארקלאמערט.
דו קוססט זיך אום און זוכסט,
זעה: עס הענגט דאָרטען אויף דעם גרינעם דעמב. —

שמיל איז די נאכט; דורכזיכטיג — די לופט,
ליבע טראגט זיך צווישען די בוימער,
סודות'דיג מורמלען די בלעטער
לאכענדיג טראגט זיך דאָס גליק
גוט איז די סינדער וואָס ליבען...

שאיטלי. די בוימער זיך וויגען;
די צווייגען — די סינדער — שוין דרימלען
דער שלאָף וועבט שוין זיין חלום.
ווייך שפּרייטען זיך טרוימען
לירליו וויגען די בלעטער...

פֿ'קוויקט זיך דאָרט ערנעץ מיט נאכט־וויין
שמיל אזוי, שמיל אזוי שמיל.
ווערט שפעט. ווייל קורץ איז די נאכט;
ווערט שפעט ווייל קורץ איז דאָס לעבען...

איצט איז מאראיבער. טרוימערישע מענ,
 זיסע מענ מון בענקען, ליבען אהן א שיעור,
 נאך איין פונקט אין הארץ איז מיר מארבליבען,
 ווי א ווארים נאנט ער מיר מיין בלוט'ן הארץ...

ווערזשע שפיעלט דארטען אין דעם ווייסען הויז?
 ס'הארץ ווי פארצעליי אויף שטיקלאך ווערט צעבראכען.
 צי שפילט ניט דארט מיין צארטע ליבע דוויז
 מיין גליק, מיין אומגליק וואס איך האב פארלוירען?...

האָסט געהערט

האָסט געהערט די קלאַנגען פֿון אַ פֿיאַנאָ
פֿלוצים אָט אזוי זיך אַפּגעשטעלט סאַרנאַפֿט.
צ'וואָס־זשע האָסטו דיר דיין האַרץ צעבראַכען
צ'וואָס מיט טרעהרען דינע אויגען זיך באַפֿייכט?

ווער שפּילט דאָרטען אין דעם ווייסען הויז?
נאַרסט צו ווייסען, זעהן די ווייסע פינגער?
צי שפּילט ניט דאָרט אַ מלאַך מעלאָדיען —
שירָה צו דעם אויסגעטראַכטען ליבען נאָט?

צי אַפּטר שפּילט אַ מיידעל לויב־געזאַנג
צו איהר באַשערטען פֿון איהר רייכען רמיון.
צי וויינט זי נאַר מיט בלוט דורך די פינגער,
צי קייקלען זיך ניט טרעהרען אויף די קלאַווישען?

אַרעם קינד, דו נאַריש־נאַריש מיידעל,
אזוי שפּילען מיט געפּיחל איז אַ געפּאַהר...
קענסט פֿאַרברענען דינע איידעלע סטרוגעס,
דינע סטרוגעס פֿון דיין גלוטיג־הייסען האַרץ.

די באַנגען וואָס שיקסט דורך דינע פינגער
קענען פֿאַלען אויף פעלזען שווערע שמינגער;
שטומע פעלזען מויטע קלאַנגען.
אָהן רחמנות שיקען זיי צוריק די באַנגען..

דער ריהר פֿון איהרע פינגער אויף דער פֿיאַנאָ
רופט ארויס אין מיר זכּרונות:
געווען אַ צייט, כ'בין אויך געווען פֿאַרליבט,
איך האָב אויך אזוי געשפּילט פֿאַר איהר מין שפּיעל.

איך האב געעפענט —

איך האב געעפענט די טויערען פון מיין ווארעם הארץ
און אריינגעלאזט א מידעל;
ווי א קעזעל פון אונטער'ן סיר האט זי געבעטען זיך.
האב איך געעפענט ברייט מיין סיר.

זי איז אריינגעקומען שטיל
און האט א ווארעם ארט אין הארץ געפונען.
איז זי דאך הונגעריג געווען און דורשטיג
האט זי געפונען הייסעם בלוט צום טרינקען...

עס האט זיך איהר דערנאך געקלומט צו שטיצען
זי האט דאך שוין געזעטיגט זיך מיט בלוט...
האט זי געשפילט אויף די סטרוקעס פון מיין הארץ:
האב איך דערמיהלט א סטרוקע האט געפלאצט...

דן...

דו גאליגע שלאנג מיינע.
ווייס, איך טראג א צוויילינג אין מיין הארץ:
איך האס און האב דיך ליב.

האסט גערייצט מיין הארץ:
געקומען און אוועק,
געקומען און אוועק...

דו מיט די אויגען דינע וואס פלאקערען ווי די זונען
מיט די בלויע אויגען דינע וואס ברענען ווי פייער,
מיט די ליפען דינע רויטע-בלוטיגע;
מיט דיין הן-גריבעל אין דינע ווייס-ראזעווע באקען

מיט די ווייסע ברוסטען וואס שלאָגען ווי וועלען,
מיט דיין לייכטען צימער ווי א הירשין אויף'ן פעלד,
דו מיט דיין קעניגרייך-עלשער קרוין אויף'ן קאפ —
די ליכטיגע לאַקען

האסט גערייצט מיין הארץ:
געקומען און אוועק,
האסטו זיך א צוויילינג שוין פארדינט.

מײן טיר איז פארשלאסען...

מײן טיר איז פארשלאסען
 'איך לאז ניט אריין;
 די פענסטער פארהאנגען
 פון זוניגען שיין...

אין צימער איז פינסטער, —
 אין צימער איז שטיל
 איך בענק ניט נאך קיינעם
 ס'איז טויט מײן געפיהל...

איך האב זי פארלוירען
 עס טוט מיר ניט באנג
 זאל שמוצען מײן ווילען
 מײן יוגענדס־נעדראנג...

עס פעהלט מיר א סטרונע.

עס פעהלט מיר א סטרונע.
ווייל איך ניט שפילען.
זאל הענגען דער סידעל,
זאל פאלען דער שמויב...

איך וויל ניט פארריכטען
ס'הארץ פון מיין סידעל!
זאל הענגען באליידיגט —
א צעבראכען געמיט.

זומער.

אויף די וועגען.

אויף די וועגען האבען מיר זיך באגעגענט
פארוואונדערט האבען מיר זיך איבערנעקוקט.
מיר האבען זיך ביידע א צייט ניט געזעהן,
באוונדער מיר האבען געוויינט און געסלאָגנט...

זי האָט מיך געפרעגט און איך האָב געענטפערט:
ווי געהט עס דיר דאָרט אויף דיין איינזאמען וועג?
א מאך מיט דעם קאָפּ — און שוין אפגע'פסור'ט:
אונז ביידען געלינגט ניט דער נארישער וועג...

מיר האָבען זיך ס'ניי געזעגענט, צענאנגען,
אין אויגען פארבליבען א בענקענדע טרעהר.
ווידער דאָס מול אין שאטענס פארהילט
און ווידער איז פינסטער און ווידער איז לעער...

מיין טעות

ערשט נעכטען פאר'ן שלאפען,
ז'מיין פענסטער אונטער איין נעווען נעקאוועט.
כ'האב ענדענקט מיין פענסטער, אימער וועט פארפרוידען
בלייבען.

היינט די זון האט זיך נעיאוועט
און מיט פייערדיגע שטראהלען
האט זי מיר מיין שויב באפאלען,
אפגערייניגט זאכט דאס איין
דערביי באליקטיגט מיר מיין צימער
און באליקטיגט מיין נשמה
און באוויזען ווי איך גריין...

ניסן

אָט קומט דער פריהלינגס־טאָג דער ליכטיגער
 דער שווערער ווינטער שוין פארשוואַנדען!
 טאָג־נאָך־טאָג ווערט פראכטפולער דער צויבער,
 אין הימעל נייע ליכט זיך צינדען...

צום טייך שטראמען ריטשקעלאך זיך ציהען,
 די פויגעלאך פון ערנעץ קומען.
 דאָס הארץ ווערט אויפגעראמט מיט יום־טוב פרייד
 עס טראגט זיך: ניסן איז געקומען!

די העלע זון שוין ניט קיין שטיף־מאמע,
 מאמע'דיג לויכט זי אויף די נאסען.
 נינגאלד דא און דאָרט האָט זי צעוואַרפען
 אויסגעשטראהלט פון זיך דעם חודש ניסן.

עס קומען אז די נייע טעג

עס קומען אן די נייע טעג
עס בליהען שוין די בלומען,
די וועלט ווערט פריי, א פויגעל זינגט
דער פרילינג איז געקומען.

עס שפיעלען זיך די קינדערלאך
ווי פויגעלעך אום זומער.
עס הילעכען די שטימעלעך:
פארשווינדען זאל דער קומער.

אפריל

דו ליכטיגע טאכטער פון זון־לאנד!
האסט געווארט אין דעם וועלט־צימער פון אומעט
און האסט אין דייע אויגען, האפנונגען געווארימט...

האסט געווארט, אה לאנג געווארט, אין שטילען ווינטער
איינגעהילט אין שאטען פון די מערד־טעג
און האסט געוויינט פאר וואס מ'זעהט ניט אן דין פנים...

נור פלוצים, האסטו אויסגעוויקעלט זיך פון טרויער
אין דא און דארט, א שטראהל געשיקט פון די אויגען...

כ'האב פארנאסט באטראכט דיין ליכטיג אויסזעהען
און האב געפרענט: ווי רופט מען דיך דו שעהנסטע?
האסטו געענטמערט: טאכטער אפריל!...

דער טאג

דער טאָג איז געקומען, די נאכט איז אוועק.
 איך האָב פון שלאָף שוין ערוואכט.
 די זון האָט געלויכטען, איך האָב געשמייכעלט;
 טאָג האָט באזיגט שוין די נאכט.

איך האָב שוין ווידער געשפּינט מיינע טרוימען
 פארנעמען זיך אָן דער נאכט;
 זון האָט קאָסעטיש געשמייכעלט ארונטער
 טאָג האָט באזיגט מיט זיין פראכט...

האָבען גענאָסען די שמראהלען מיט גינגאָלד
 כ'האָב זיך געבאָרען אין גליק.
 די וועלט האָט געשימערט; איך — אין איהר צויבער,
 פון נאכט, צום טאָג שוין צוריק...

זומער אווענט

1

כ'האב נעמאכט א רויטען פייער
 ארום די בויער האט געברענט;
 ווילד, די ווילדקייט איז מיר פייער
 איך האב עם האלד, איך רייב די הענט...

ס'האט א סוינעלע געזונגען.
 צפון־ליכט האט זיך געצויגען;
 כ'האב די קלאנגען איינגעשלאנגען
 אָנגעטרונקען מינע אויגען...

דאָ און דאָרט ביי'ם רויטען הימעל
 ווי ביי מיידעל ליבעס־באנגען
 הילט זיך איין א זיסער דוימעל
 כלויע וואָלקענס ווי סאָרהאנגען...

2

שטיל, די נאכט האָט מיך געשאנגען.
 שטילע דרימלענדיגע לידען
 אָנגעטרונקען מיט פארלאנגען
 וואָס די ליפען קוים זיי רידען.

זיס, א לידענשאפט א שטילע.
 פרעגען דאָך, זאל איך ניט פרעגען
 ווינטען קענעדער, די קיהלע,
 וען זיי ווילען מיך אויפרעגען...

סוף און כרייט און אויף די לאַנקעס
 פיהל איך זיך צו נאָט נאָר נאָהענט
 וואו עם פאשען זיך די „בראָנקאס“
 זינג איך אויס מיין זומער־אווענט...

הערבסם.

ס'האט דער הימעל זיך פארקופערט.

ס'האט דער הימעל זיך פארקופערט
לאזט ניט דורך אונז קיין שמראהלען.
אויף די שויבען סלאפט דער רענען
און ד'פליגען פאלען פאלען...

ניסט דער רענען אהן אן אויפהער
אין הארצען נאנט א אומעט.
אויף מיין מענסטער איז פארבליבען
איין פליענ וואס טאנצט און זשומעט.

הילפלאז פאר זיך נאך זי פלאנטערט
זוכט א שמראהל אין די שויבען...
נאך פארקופערט איז דער הימעל,
דאך די פליג וויל ניט נלויבען...

געלע בלעטער

געלע בלעטער אויף די וועגען
פון די בוימער נאָר זיי פאלען
אויסגעגרינט און אויסגעטריקענט
דאָס איז לעבען, דאָס איז לעבען...

און דער ווינט פארטראנט, פארניכטעט
מיט זיין וויינען, מיט זיין וואָיען
טראנט פאנאנדער בלומען-בלעטער
לאָזט אונז זעהן קלאָהר זיין אויפטו.

דאָס איז לעבען, דאָס איז לעבען...

און אן אומעט נאָנט אין הארצען
פרעג ניט, קינד: וואָס איז די אורזאך?
מיט דעם פרייהלינג בליהען בלומען
גרינע בלעטער אויף די בוימער;
און זיי פאלען אין דעם אסיען
ווען דער זומער מינערט שטראהלען.

דאָס איז לעבען, דאָס איז לעבען...

עם האָט שוין דער קום אָפּגעקלונגען

עם האָט שוין דער קום אָפּגעקלונגען
 די זון איז אין ווייט שוין אוועק.
 דער פּוינעל האָט זיין'ס אָפּגעזונגען
 געקומען איז הערבסט מיט זיין שרעק...

ס'זיינען שוין טאראיבער די שפורען,
 עם גאלדיגט שוין מעהר ניט די זון
 מיר זוכען פארגאנגענע יאָהרען
 דאָס איצטיגע געהט אונז ניט אָן. —

מיר זוכען פארגאנגענע טרים...

פארטריקענעם איז דאָס בלעטעל

פארטריקענעם איז דאָס בלעטעל
אויסגעדארט איז צווייג און בויס.
ניט א שיין די זון — ז'נאָר א וויל...
ס'איז פויל קאלט.

מאָנאָטאָן און אומעטיג,
יערע לייב געפרעסט און שמוס;
פארשוואונדען איז דער שמעטערלינג
עס ווערט קאלט...

קאלטער רענען ניסט אָהן אויפּהער,
שוואַרץ, כּמורנע איז דער הימעל
אומעט שפּרייט זיך אין מיין הויז
עס איז קאלט...

ווינמער ליעדער.

בלוי איז דער הימעל
 פינקלען העל די שטערען
 ווי א זיסער דרימעל
 לויפט פארביי א מערדעל...

4

ס'ציהען זיך די מעג אונטען
 לאנג און דויערערמאָנאָמאָן
 אָהן אן עק.

ס'דרעהט אין צימער זיך די קעלט
 ווי א וויכער הין און הער:
 ס'איז קאלט.

5

כ'זעה מענשען שפאנען
 סרעמען אויף דעם שניי;
 ווער איך שטארק ברוגז
 ו'הארצען טוט מיר וועה...

אזא מין שעהנער דרויסען
 א צויבערדיגע נאם
 וויל איך זאל פארבלייבען
 אָהן פלעמען זויבערווייס...

6

ו'נאם איז שא
 אין נאם איז שטיג,
 נעה איך מיר
 וואוהין איך וויל.

ס'פנים מיינס
 איז רוים ווי נלוט
 טיף אין שניי
 איז אמת נומ...

1

א ווינטער מארקאוועט
 מול שניי אנגעוויחט
 די שויבען זיי בליהען
 מיט קאנאדער צווייט.

2

א פרעסטעל א ווייס,
 ׳דרויסען פראסטיניקאלט
 זילבערט זיך א שנעע
 נרייפעלעך עם פאלט.

ווייסען זיך בוימעלאך
 זילבערט זיך דער וואלד
 טראגען זיך שלימעלאך —
 דאס וואס איך האב האלד.

ווארמען זיך מינדער
 מיט נאמעלקעס שניי
 פלאמען בעקעלאך,
 סיר זאל זיין פאר זיי!

3

שנייאין איז די נאם
 ווייס איז אונזער דרויסען;
 זילבערט זיך די ווייס,
 קן'עווריג דער דרויסען.

לויפט א פערד אין שפאן
 גליטשט זיך דער שלימען
 זיצט זיך דער סוהרמאן:
 איידא, שלעפ דעם שלימען!

צו פריה בין איך צו איך נעקומען

צו פריה בין איך צו איך נעקומען
 נעמיינט האב איך צו עפענען מיין הארץ פאר איך,
 יעטווידער וועט טרינקען פון מיין יונגערקוואל —
 יעטווידער נעוונטערהיים זאל טרינקען...
 עס וועט א יונגע מאכטער קומען
 זי וועט אין בעכער מיין — מיין הארץ —
 א שטראהל נעפינען...
 זי וועט א שטייכלענדע א שטיף טאן
 און איך וועל געבען איהר מיין הארץ.
 זי איז אבער ניט נעקומען...
 האב איך נעווארט, אה לאנג נענארט:
 זאל קומען כאטש א היימלאזער וואס האט ניט קיין
 געלענער
 א ארימער וואס האט קיין נאנצע שיק אויף זיינע פיס,
 וואס ציפערט אט אזוי סאנוואולסיוו פון דער קעלט.
 די הייסע בלוט פון סיפען הארץ
 איך וועל איהם געבען.
 די ביינער, די ביינער זיינע, זיינען קאלט:
 — ס'וועט מיין בלוט איהם דערווארימען.
 און דאך איז ער ניט נעקומען...
 איך האב אלץ נעווארט, דא און דארט א הייסע טרעהר
 פארלארען,
 אמשר פארט א יתום וועט נאך קומען.
 צי א נעסאלענע מיט בלויע רינגען ארום די אוינען.
 צי גלאס אזוי א שלעכטער
 צי אזוי א שווייגענדיגע טרעהר,
 אלע אלע וועלען קומען צו מיין הארצענס-ברונען
 און איך, א שטייכלענדער, וועל שטראהלען ווי די זון...
 איז אבער קיינער ניט נעקומען
 האב איך מיין הארץ נעווארמען פאר די ווער'ה...

פארשידענע ליעדער.

דאס פענסטער איז פארהאנגען

דאס פענסטער איז פארהאנגען
 און אזוי די שטילע קלאנגען
 רוחיג שטילער א'איז די נאכט.
 אויף'ן וואנט דער זיינער הענגט
 קריכט דער וויינער אין דער פינסטער
 ווי א נב אין דער נאכט...

קיינער זעהט ניט, קיינער הערט ניט
 ווי עס בייט זיך אום די צייט.
 אומגעריכט די שטונדען קומען
 מיט אן עכא פון דער ווייט...

רוחיג, רוחיג אין מיין בעטעל
 איצטער קלינג ניט, שטומער זיינער.
 ווייס: א חלום איז מיין טרייסט...
 לאזן מיך דרימלען ביו באניגען
 וועק ניט. וועק ניט, שטומער געהער
 בעסער איז שוין ווען דו שטעהסט...

ווי אן אמרוה —

ווי אן אומרוה האב איך זיך ארומגעשארט
אין ציימער איז געווען שטיל, אוי שטיל.
ווי סונקעל האט דער לאמפ נעברענט, ווי בלייך
אין הארצען האט געשטילט זיך א געפיהל...

א סויטער שאמען האט געוויינט זיך אויף דער וואנט
צו אמער נאר א לעבעדיג געפיהל — — —
...אזוי לעבעדיג און שטיל...

כ האב געטראכט פון דא און דארט און פון ווייט
אז ווילד בין איך אי אומפארשטענדליך פרעמד.
פיינעם ווייס איך ניט און וויל ניט וויסען
אז פרעמדע מענטשען זיינען דאך אונז פרעמד...

דער צונ וועט ציהען ווייט אוועק

דער צונ וועט ציהען ווייט אוועק
 איד וועל רויכערען און שוויינען...
 צי סאָנאָסאָן, צי לאַנגווייליג, —
 ס'וועט מיר נאָר ניט נאר ניט ארען...

כ'וועל אָנקומען צי מריה צי שפעט
 קיינער וועט פאר מיר ניט ווארטען.
 דו שמאָט איז פרעמד. זאָל זיין אזוי.
 ס'וועט מיר נאָר ניט נאר ניט ארען...

איד בין אין שמאט איינגעקלאמערט

איד בין אין שמאט איינגעקלאמערט
 מיט צוואנגען פון אייזען און שמאָהל.
 דער נעלדנייסט אין מוח מיר האמערט
 מיין לעבען ו'מיר נמאס צו מאָל...

די שמאט מיט איחר רויך און כומעל
 זי שלינגט מיר און שפייט מיר צוריק;
 וידער א בלייכער דערשלאָגען
 זוך איד מיין שמאָטישען נליק...

כ'האב מיין לעבען דעם אווענט אפגעגעבען

I

כ'האב מיין לעבען דעם אווענט אפגעגעבען,
מיט רוחינסקיים מיין הארץ געסיחלט,
צו האבן איך דען א טרייסט געפונען
אז שוין שמינער, וואס איחר מענטשען רופט.

אזויכ געווארערט סון מיין יוגנט
אמענט גענוגט אן ארט.
אלץ גע'האלט'ט: דארט איז בעסער,
נאר גענארט דאס מיך דער, דארט"...

עס וויינען מינע האר, ווי זילבער שוין געווארען,
כ'זיין מיך צו בלאגרושען אויף די וועגען...
א מעטום, די זעלבע פרעמדע בליקען,
דא און דארט איך טרעה זיי אן.

II

ווען איחר טרעפט מיך אן אין אווענט,
גריסט מיך שטיל, נאך לאזט מיך פריין!
ס'האט דעם וואנדרער דערעסען —
פוסטער לויב פון פריהלינגס-מאי...

לאזט דעם היימלאזען געהן אליין,
ניט דעם בין השמשות איהם
לאזט איהם דרימלען ווי דעם מארגען,
אין דעם אווענט שוויינען שטום...

שוויינען דרימלען אהן אן אויסהער,
כ'זייל ניט קיינעם געבען מיר...
ווער ס'וועט וואנען שפילקיים שמערען,
זאל מארשאלטען זיין פון מיר.

צײַם ליעדער.

עם טראגט זיך דער ווינט

עם טראגט זיך דער ווינט. עם שניידט זיך דער שמורם —
דורך מין הארץ.

זינג איך מינע לידער, קלינגען זיי פאלט
פאלען זיי ווי בליי אויף יענעם הארץ...?

עס האט די פראסטטינקייט געבוירען מינע לידער
עס האט דער עלענט זיי באגלייט.
ווי אזויזשע קענען זיי די ווארימקייט איך ברענגען?

בערג שמומע.

בערג שמומע. ניטא צו וועמען ריידען
איך בין עלענט גאנץ אליין.
איך בין צווישען בערג און טאלען הילפלאז
ווי א קליינעם סינד איך וויין...

כ'האב פארלאזט דאס יידישליכע לעבען
אויס'ן הארצען איז מיר גווער.
א פויגעל זינגט אן אומעטיגען ניגון
פון די אויגען פאלט א טרעהר...

דער וואלד שיקט מיר שווארדנעדיכטען אומעם
דער ים שווארצער נאך פון מינט.
איך א הילפלאזער אין שייף פון לעבען
ווער געטריבען פון דעם ווינט...

1

מאך צו דינע אויגען
 מיין סינד,
 און זעה ניט די וועגען
 פון זינד...

פרעם צו דינע ליפען
 אצינד,
 דיין ווארט זאל ניט געהען
 מיט ווינט...

מארמאך ויך אין צימער
 און שווייג.
 און ניב זיי די פאלשע
 א פייג...

2

די פינסטערע נאכט מוז דאך געהן
 די נאכט וועט דאך אייביג ניט שמעחן
 די נאכט וועט דאך אייביג ניט שמעחן...

דער מאָג דארף דאך קומען, און וועט.
 עס איז קיינמאל קיינמאל ניט שפעט
 עס איז קיינמאל קיינמאל ניט שפעט...

3

אז דער מאָג וועט קומען
 ערוואך, אָה, דאן מוזן שלאָפן,
 זאלסט עפענען די אויגען
 און זיין געגרייט צום רוח...

צו פוילען...

אויף דינע פעלדער צו דיין זון וואָס געהט איצט אויף
האַט זיך אַ רויטער שטראַם פאַרמישט אין וועג...
אַ באַרגען-בלאט האָט מיר דערזעהלט: ס'איז איריש בלוט.
דער ים האָט בלוט געבראַכט צו אונזער ברעג...

אין די שטילע נעכט, ווען ס'בלייבט זיך די לבנה,
האב איך דערהערט אַ זימן און אַ געווייז,
האָב איך דערפיהלט אַ שאַרפען שניט אין האַרצען מיין
אַט ווי אַ מעסער וואָלט אין האַרצען מיין שטעהן...

ייִט דיין לאַנד האָט אָנגעפילט אַ שרייענד יאמער
דאָס האָט אַ שוועסטער אויסגעוויינט איהר שאַנד.
אויף דיין וויסט ליילאַנד האָט זיך פאַרשפּרייט אַ געבעל
אַ ווילדע קראַהען-שוואַרצקייט אויף דיין לאַנד...

אין אַ פוילען טאָג האָט אַ וואָלדען זיך געלענט
דאָרט ווייט ביי'ם ראַנד ליכט איז נאָך געלעגען
ז'ווער האָט זיך געזאַלט אויף רענען-טרערען ריכטען —
אויף רויטען וויינענדיגען בלוט-רענען? — — —

האַסטו שוין דיין האַנט אין איריש בלוט געמונגען
איז וויסען מענסטו דאָך אַז בלוט ווערט ניט פאַרשווינען...
אַ מויטע נאכט וועט זיך אויף דיר נאָך יאַר-ויטען!
ס'וועט דיין לאַנד אין חורבות שפּעטער ליגען...

מ'וועט דורך עפעס פרענען
 נודזשע אויס דיין וואָרט;
 זאָל דיין שטימע קלינגען
 וועקען זאָל דיין וואָרט...

נעה ארויס פון צימער
 באַנענענען די זון...
 מאַג מוזן דאָך ווען קומען...
 משיח קומט דאָך אָן!

איך בין דאָס קינד פון אייער צייט...

איך בין דער שלאַנג וואָס גלאַנץ א שטייכלענדער
 וואָס סמשידע מיט די ווייסע ציחן אין נאכט.
 נאָר קוים קומט אָן דער מאַג דער ליכטיגער
 דאן האַלט איך טיה אין זיך מיין שלאַנג פארשפארט...

איך טראַג אין האַרצען מיינ'ס אי גאל, אי ניפס,
 און אויף די ליפּען ווערטער זיסע — שעחן.
 איך דער פון נאָבעלקייט פון ליבעס גליק
 און ווייס אן איך בין לינגעריש און קליין...

ווער בין איך האָס, איחד זענט פארנאָסט און פרענט.
 איך בין האָס קינד פון איך איחד שעחנע לייט...
 און קוים דערקענט איחד ניט זענט איחד דאָך בלינד
 אדער פאררעמערדייט ווי אייער צייט...

זאל פאלען

זאל פאלען דאס אלטע און קראכען
 דאס נייע מיר זאלען עפשאנגען
 איחר הערט ווי עם קומט אונזער יום טוב:
 צי הערט איחר די נייע נעזאנגען?

עס קומען איצט אן נייע שוואלבען
 זיי באנדיסען דעם איצטיגען דור.
 מיר לעבען אין צייט פון גאולה:
 צי קומט ניט אן א שעהנערעם יאָהר?

מיין פאלק

צום ערשטען קאנארער אידישען קאנגרעס

מיין פאלק האט דאס וואָרט שוין געזאָגט,
 פון נאכט צו טאָג זיך דערוואַרט.
 פלאַרזאכליך געפאָדערט, געמאָנט,
 געמאָנט וואָס לאַנג שוין געבאָרט.

מיין מרים וואָס וואָרט אין מיין רמיות,
 ניט געריהרט פון פרעמדע הענט,
 האָט איצט זיך דערוואַרט, זיך דערוואַרט;
 געשמידט דעם נומען סאַמענט...

איך האָב געפרוואָונט

איך האָב געפרוואָונט, לוסט'יג זיין,
 ווען מ'זיך האָט מיך געהאלטען.
 כ'האָב אַ שפּייכעל אויסגעשטראַחלט,
 ווען כ'האָב באַדארפֿט נאָך שעלטען...

כ'האָב געמיינט מיין עמיכעל וועט
 דעם מיפעל ווייט פארטרייבען;
 ר'וועט ניט מעהר מיין ארעם פֿאַלע
 צו נאַל-פארצווייפלונג טרייבען...

כ'האָב געמיינט די פינסטערניש
 וועט זיך פאר שטראַחלען שרעקען.
 כ'האָב געמיינט מיין מיסיע, וועט
 די בלינדע נאכט אויפֿוועקען...

ס'איז אַבער בלויז אַ חלום;
 מען מאַסערט דעם פּרוביר־שטיין...
 די מענשחייט, ווערט אלץ ווילדער,
 זי איז ווילד און איז געווען...

אויף דער וואך

עס וואוינט דער ווינט ווי א וואלף
 לויערט מיינע פריט.
 די סעקונדען — לאנג, אך, ווי לאנג!
 אה, דו נאכט!...

ווען קומט די צווייטע וואך צוגעהן?
 צוויי שטונדען ווי לאנג!
 אה, די נאכט!

פיר דוכט עמיץ נעהט, עמיץ שפאנט.
 אין הארצען עפעס קלאפט.
 אה, די נאכט!

מין ביסס אָננעשטעלט אזוי פלינק
 דער קינזשאל אין דער נאכט.
 שטעה, ווער נעהט דאָרט שפעט אין דער נאכט?
 אה, די נאכט!

אויף דעם פארט

בלאט ראזרט דאָס פנים
 אויסגעפוצט די קנעפ.
 וועלען מיר געמעלען...
 אלע זיין אין „סטעפ“.

וועט די סוזיק שפילען
 קאמפלאזיען מוס...
 וועט עס אונז שוין ריהרען
 כלומרש'ט פיהלען נופ...

מאחסר-סלידער און באראסען
ווי א כסארע פאר די אוינען.
שווארצע וואלסען. מ'איז סלחמח
נאר זיי הענגען אָנגעצויגען.

שמעחט א וועכער אָנגעכפורעט
און עם ניסט א סאלטער רעגען;
נאר זיין פנים ווי דער דרויסען
נאר ער היט די סאלשע ווענען...

הארטע בינק און ביזע זעלנער
נאך דעם דילען סיד און כח.
ווער עם שלאפט און ווער עם דיימלעט, —
שלום פלאַנמערט זיך אין מוח...

עס העלפט ניט קיין טרייסען פון פרעמדע,
 צי קען איד זיי טוישען פאר דיר!
 מ'זאגט מיר: דאס לאנד דארף דיר נויטיג!
 צי קען דאס א טרייסט זיין פאר מיר!

מייב איז מײן אויער צו פרעמדע
 א טרייסט איז א ווערמלאזע פראזע
 מײן באנעהר איז וואָלט קומען געשווינדער,
 געליכטער, ווען קוסטמו צוריק?...

א בריעף

נעליכטער!

אזוי ווי די נאכט ווארט פאר דעם טאג
 אזוי ווארט איך פאר דיר,
 נעליכטער, ווען וועסטו קומען?
 שלאפלאזן פארברענג איך די נעכט,
 דערשלאגען האט מיר דער טאג.
 נעליכטער, ווען וועסטו קומען?

וועה איז צו דער וואס איז ווייט פון נעליכטער
 אהן ליבע מעהרען זיך וועהען.
 כ'זוך דיר אזוי ווי דער בלאנדזשענדער — ווענען
 כ'מען דיר ניט געפינען...

עם הערען זיך מרים דארט אין דרויסען
 עם פאנגט אן צו קלאפען מיין הארץ.
 אט דוכט מיר עם עפענט די טיר זיך
 און קומסט מיט דיין שטייכלענדערן אויסזעהן...

איך ווענד מינע אוינען צום טיר
 עם קומט ניט קיינער אין צימער
 דער ווינט האט מיין דמיון פארנארט
 געוואלט מיר באפרייען פון קומער.

אזוי ווי די זאנגען אהן רענען,
 אזוי איז מיין לעבען אהן דיר,
 די איינזאמקיים מדיסענט מיין זעעלע
 עם מעהרען זיך כאנגען אהן שיעור.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

1.5

1.6

1.8

2.0

2.2

2.5

2.8

3.2

3.6

4.0

4.5

5.0

5.6

6.3

7.1

8.0

9.0

10.0

11.2

12.5

14.3

16.0

18.0

20.0

22.5

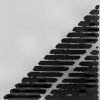
25.0

28.2

31.5

36.0

40.0

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482-0300 - Phone
(716) 288-5889 - Fax

אוי — — — אוי — — — אוי — — —
 — גאט פארגיב מיר מיינע זינד,
 איך האב שוין צעהנדליגע געמייטעט...
 עס טראגט זיך גוסס'דיג זיין שטים
 און ווערט פארטראגען מיט דעם ווילדען רויך. —

זשו — — — זשו — — — עס פליהט די קויל
 די קעפ אריבער. אָט, אָט, זי טרעפט, און ביזט א טויטער:
 נאָר ניין...
 נאָט! דעם צווייטען פריינד, מיין... מיין — ברוד—ע—ד
 און שוין א צווייטע קויל, און איהם אליין געטראפען. —

און ביידע פריינד... דאנק דעם גרויסען נאר פון
 מעגשליכער פאנטאזיע...
 ביידע זיינען טויט... און ביידע — עכט צופרידען. —

סאלדאמען ביז דעם האלדז באפאנצערט...
 מיט דעם בעזען צאָרן אָנגעפייערט אין די אויגען
 און עס ברענט דער האס און פלאקערט זיך אין בראנד
 און דאָס איז טייפעל־שפיעל אין מעגשליכע מלחמות.

אפגעהאקטע זיפען

טראך — — — טראך — — — טראך
 וואונדערבאר, ווי שטארק דער מענש, ווי ליבען־קראפט.
 ווי אייזען שטארק...
 ווי אוויזשע טראנט דער מענש עס איבער?...
 אומבאגרייפליך אומערקלעכבאר!
 יא, דער מענש איז שטארקער טויזענט מאל פון אייזען!...
 עס לויערט פאר די אויגען בעזעוויילרעמע די ענד פון
 לעבען

עס לויערט טויט פון אלע ווינקלען;
 דאך דער גליקליכסטער בלייבט לעבען. —

האָסט קיין צייט, אפילו ניט דיין לעצטע תפלה זאָגען;
 דער ניהנום פלאקערט בראנד פאנאנדער
 דו אין מיטען, פרעסטו דינע בלויע ליפען
 און א שוים דאָס לעצטע בלעזעל לאָזט ארויס:
 דיין אטהעם הויכט...
 און שוין דו פעהלסט מ'וועט דיך שוין ניט צעהלען —

נעפאלען, — נא, באד דיין לייב אין רויטען אייגען־בלויט
 קום ריין, אויף יענער צוגעזאָגטער הימעל־וועלט
 אן אויסגעבלומטער, צופייניגטער, פאר דינע
 אויסגעטראכטע זינד —

טראך — — — טראך — — — טראך
 פייער, רויך, בלוט מיט ביינער אָנגעשטויבטע,
 קרעכצען שרעקליכע,
 מיט אָפגעהאקטע זיפען

ער הערט זיך איין:
 עם קלינגט א צווייטע שטים
 ניט נעה אין שלאכט אריין,
 ניט נעה!

דיין נייסט איז הויך
 ווי זשע קען אזוינ'ס געשעהן;
 דו זאלסט דיין „איד“ און שטאלץ
 ווי א יונגעס ווערב'ל בויגען?

ווי קען אזוינס געשעהן?
 א מענש וואס מארשטעהט:
 וואס רעכט איז און וואס אומרעכט איז
 זאל אין קריעג נעהן:
 ווי קען אזוינ'ס געשעהן?

דוד, דיין ציעל איז לעבען
 איז צום אמת שטרעבען.
 ווי קענסטו לעבענ'ס פארניכטען,
 ווען ניט דו קענסט פארריכטען?
 ווען ביזט ניט אימסטאנר
 מיט דיין אייגעןהאנט
 א נייעם לעבען בויגען?!

האסטו פארלוירען דינע אידעאלען,
 האסטו זיי באגראבען?
 איז אלץ וואס מענשליכעס אין דיר פארמאלען
 איז שוין צייט צו קלאָנען?

וועה געשריען, וועה!
 וועסטו קענען זעהן ווי א מענש צאנקט,

דוד

1

ווי שטאָל און ווי אייזען,
איז קרעפטיג זיין וויל'
נארט ער וואָס, געווינט ער
דערנרייכט ער זיין ציעל.

די וועלט איז א תפיסה
דער אמת — אין איהר...
קלאפט ער מוטיג, שמעטערט,
ריסט ער איהר טיר...

2

דער קעניג האָט מלחמה ערקלערט;
יונג און אלט פארזאָרנט.
פרויען אומעפיגע פארטרויערט
געהען אום פארווירט.

ווייט איבער'ן הימעל א כמארע,
א שווארצע זיך שפרייט
א פלעק א רויטער אויפ'ן הימעל
ערנעץ וואו פארנעהט.

פינסטער איז געוואָרען, — סארא שרעק!
ז'מיטען מאָג די נאכט...
די נאכט האָט אויסגערופען, — דוד!
קום, מלחמה ווארט.

אזוי איז געשעהן
ער מאַלנט ניט דעם קעניג.
שוין לויערט דער טויט,
דאך, ארט עס איהם וועניג...

מ'פיהרט איהם אין קיימען צו באשטראפען,
דאך שרעקט מעהלט אין זיינע אויגען.
דער הענקער האָט א שפּריק פּאַרוואָרפען...
און דוד'ס האַלדז פּאַרצוויגען...

דוד'ס קערפּער הענגט אין דער לופטען,
ער ווינט זיך פון ווינט 'הין און צוריק.
זיין קערפּער איז אין שטראהלען פּאַרוואָרפען
דוד הענגט אויפ'ן שפּריק...

אויף זיינע ליפען א שמייכעל פּאַרהאַלט זיך,
אין די ווינקלען פון מויל עפעס לעבט...
די לאַקען צושויבערס, דעמיין דעם שטערען
דרד-ארץ א הייליגע שוועבט!..

פון מזרח א נאָלדענע זון זיך צונליהט
שיקט איהרע שטראהלען אראפ
דוד ליגט שוין א טויטער באגראבען
א בלימעלע וואקסט אויף זיין גרוב...

דאָס בלימעלע וואקסט, שפּרייט זיך פּאַנאַנדער,
איינזאם פּאַרוואָרפען אין פעלד,
ס'ציהט זיך יניקה, איהר ווייסט דאך דעם מקור
ס'קומט פון א הייליגען העלד...

וועסטו אָנוועהן דיין שווערד מיט בלוט.
 דיין שארפען שווערד וואָס בלאַנקט,
 וועסטו קענען צוברעכען דינס
 דינע הייליגע פּרינציפען.
 וועסטו דאן דעם אמת טראַגען
 אויף דינע ליפען?

אויב, הלילה, טאָן וועסטו אזוי,
 צו אַ ביסל אדער צו אַ שווערד זיך ריהרען
 זאָל די תוכחה אויף דיין פנים פאלען.

דיין געוויסען זאָל דיר סיינמאָל ניט פארנעבען
 פארשאַלטען זאָלסטו זיין פון יעדען.
 זאָל דיין אייגען סויל אין דיין הארצען ציעלען
 פארשאַפטעט זאָלסטו זיין פון יעדען.

געדענק:

מענשען-ליעבע איז דער צוועק פון זיין,
 אמת, אויף דינע ליפען דארפסטו טראַגען
 געדענק מלחמות רואינירען;

אלץ וואָס איז גערעכט, און שעהן.
 זעה, יושר זאָלסטו ניט פארלירען,
 זאָג, דו וועסט אין קריגע ניט געהן. —

3

אין דור'ס אויגען פייער גלאַנצט,
 זיין געזיכט ווערט פלאַמיג רויט.
 ניט אין שלאכט-מעלד וועט ער געהן
 מעג מען איהם געבען דעם טויט...

מעלאדיען.

נאך ביים ווינעל...

מיין טרייער מאמען א מתנה

נאך ביים ווינעל, אין מיין קינדהייט
פלעגט מיין מאמע לידער זינגען.
טרויעריגע ווי מיין לעבען
פלעגען איהרע לידער קלינגען...

זי פלעגט מיר זינגען ליר-ליר-ליו.
שלאף שוין איין דו קדיש מיינער;
מיין ברוסט איז טרוקען כ'האב קיין מילך
וועה-ניטרויסט דער מאמען דיינער...

ווען ניט ווען פלעגט זי מיר טרייסמען
מיד צי זיך, — איד ווייס ניט וועמען...
ס'וועט דיין מאמע געלט פארדינען
וועסטו מעהר מיין סינד ניט ווינען...

אה, מיין מאמע נומע מאמע
ווי זי פלעגט עם ביטער לידען!
ס'פלעגט אין שטוב דער דלות פייפען
נאך זי פלעגט פאר קיינעם רעדען...

ס'פלעגט דער ווינט אין פענסטער וויינען,
קלאפען ווילד מיט זיינע פינגער...
...ניט געוואוסט ס'וועט זיך אַרומען
אין דער צוקונפט אויף דעם זינגער...

זיסע ליערער, יענע ליערער

זיסע ליערער, יענע ליערער
 פון בליהענדע אינגעלייךהרען
 וואו זיינען זיי הינגעקומען?
 וואס איז פון זיי געווארען...

ס'איז פארבליבען בלויז אן עכא
 אן אפגעהאקטער ווידער-קלאנג
 וואס קומט ארויס ווען איך באדויער
 לאנג פארלירענעם געזאנג?

אומזיסט די וואונשען, פארלאנגען
 שוין פארשוואונדען יוגענד-גליק
 ס'וועלען ליערער געזונגענע
 ניט אומסעהרען זיך צוריק...

כי-דער

1

כ'ועל שפינען מיינע פעדים
ווערזשע וועט זיי וועבען?
כ'ועל שפינענדיג אויסגעהען
ווערזשע וועט דערוועבען?

כ'ועל שרייבען מיינע ליעדער
ווערזשע וועט זיי ליינען?
כ'ועל זינגענדיג אויסגעהן
ווער וועט נאך מיר וויינען?...

2

קינדער וועל איך לאָזען אומעטום צווייהטע
איינער וועט דעם צווייטען ניט פארשטעהן...
אין ארכיווען וועלען מיינע ביכער טוילען,
ס'וועט די צייט מיט שימעל זיי פארוועהען!...

ס'וועלען בלייבען מיינע פעדים ניט דערוועבטע
קינדער מיינע וועלען ניט דערשפינען.
א רעהינלאָזער אין סבר וועל איך לינען
בין מיין וואָרט אַ מקום וועט נעמינען...!

שכרות

אז ביטער איז מיין לעבען סיי ווי סיי
האָב איך געמענט א טראַפען ביטערס זיך דערניסען;
אז פרייד איז פרעמד צו מיר פון סינדרויז און
טו לאָס איך כאַטש פון לייך און ביטערעס געניסען.

כ'האָב אין וועלט אומגליק אָנגעטראַפען
האָט זיך מיין האַרץ מיט וועהטאָג אָנגעפילט;
כ'האָב געזוכט א טרייסט אין וועהטאָג מיינעם
און האָב אין שכרות מיינע שמערצען זיך געשטילט...

צום מאַמענט

מיר ווייסען ניט דעם מאָרגען
שפעטער וואָס וועט זיין;
טו לאָמיר לעבען איצטער
לאמיר פרעהליך זיין.

מיר זיינען ווי די בלינדע
טאָפען אונזער וועג
מיר ווייסען ניט דעם מאָרגען
ווייסען ניט דעם ברעג.

טו לאָמיר כאַטש א לעב טאָג
כאַטש א גוטע שעה
כאַטש א הוליע פאר א ווייל
ביו עם קומט די רוה...

די וועלט.

די וועלט איז א דול הויז
דו ביזט אין איר
פרובירסטו אנטלוימען
לאזט ניט די טיר...

די וועלט איז א דול הויז
צאמט זי דיר איין
ניט זי דיר קיין פריידען
ניט זי דיר פייין...

געלינגט דיר זיך שיינען
מאכען א סוף
צו איז ניט פיעל ערגער?
טויט איז דיין שטראף.

האָב אײַך ...

האָב אײַך שׂרױן געװננען
 קאָט אװױ פֿון האַרץ
 האָט שׂוין שפּאַט געסלונגען
 סײַהל אײַך שׂוין אַ שמאַרץ...

אײַהר האָט געזאָגט.

אײַהר האָט געזאָגט
 כ'זאָל נײַט זײַנען.
 כ'האָב נײַט געפּאַלגט
 כ'האָב געזונגען...

אײַהר האָט געשפּאַט:
 מײַן לײַעד ז'נאַרײַש
 כ'האָב געזונגען —
 אײַהר זײַנט שׂוין אַלט...

מענט אײַהר מײַנע װערטער צו דער װײַסע שײַקען
 מענט אײַהר מײַן אמת מיט די פֿיס צוטֿרעמען, —
 זײַ װעלען װײַ שׂוועמלעך נאָך אַ רענען װאַסערן
 זײַ װעלען אנערסענונג זײַך נײַט בעטען.

ס'האָט דער זײַנער אנערסענונג נײַט געבעטען
 און נײַט געזוכט אַ צושטײַמונג פֿון פּאַך־לײַט
 עס װעט מײַן װאַרט, מײַן לײַד צװײשען פּאַלס פּאַרבֿלאַנדען
 כאָטש דער װעג, דער לאַנגער װעג צום פּאַלס אײַז װײַט...

מיינע יאהרען

מיינע יאהרען זיינען ביטער
מיינע מעג אי גרוי, אי וויסט
פון מיין האפנונג ס'פארלוירענע
זעלטען ווען ווער איך געגריסט.

גלויבען האב איך לאנג פארלוירען
כ'האב צעבראכען לאנג מיין נאָט
וואָס־זשע זיין וועט פון מיר שפעטער:
וועל איך בלייבען ווי צו שפאָס?

דער נאר...

וואו איז דער קוואל
וואָס שלאָגט מיט לעבען,
דו אלמעכטיגער,
פון טויזענד וועגען?...

איך איינציגער מיט מיינע בליסקען
זוך אין טיעפעניש פון „זיין“
כ'שטורם מיט ווערטער
אין פארצווייפלונג פול אין פֿיין...

כ'בין פארמאטערט פון תמיד זוכען
כ'טרינק זיך אין ים פון צער;
מיין פנים ווי דער חושך
מיינע אויגען ווי ביים נאר...

וואו איז זשע פארט
דער קוואל פון לעבען?
כ'וועל אייביג, אייביג פרענען...
מעג איך זיין א נאר...

מיין שמערטער

איך זעה מיין סליינעס שמעטעלע
וואָס איז איצט פון מיר ווייט
איך זעה דעם טימען שווארצען וואלד
וואָס איז איצט פון מיר ווייט.

א שמאָלער וועג, א שלענגלענרער
דאָך גוט געווען מאַר צוויי...
מיין גוט אסת'ל מיין שעהנט
באשיינפערליך איך זעה.

זי שמייכלט און פאררויטעלט זיך
און ווייזט די מילך-צייחן
נאָר צנועה'דיג און שעמעוודיג, —
א וואונדערבארער חן...

איך זעה דעם בלויען בריימען בונד:
ער איז דאָך אזוי סיף;
אַט ברויזט ער שטיל און חן'רעלט זיך,
אַט גיט ער מיר א רוף.

„מרדכי, קום געניס פון מיר
איך גיב די וועלען דיר
די זון זי שמראהלט מיט נאָלד אראפ
אויך זי זיך באַדט אין מיר...“

דער וואלד געדיכט איז שווארץ אזוי
דאָך שרעקט ער מיר גיט. ניין!
עס דערמאָנט דער וואלד א נינערעל
א שווארצער דאָך מיט חן...

שטארק איז מיין פרענען

שטארק איז מיין פרענען
מיין איז מיין בענקען
שטארק ווי דאס אייזען
טיעף ווי דער ים.

שנעל איז מיין געהן
פעסט איז מיין שפאן
הויך איז מיין ריידען
יגער — א ים.

ו.עמען ארען די אומעדיגע טעג די זויערע
כ'בין יונג, זאלען שפראצען הייליגע סארלאנגען
איחל שרייבט: „ניט גוט!“ מיין אויער הערט דאס ניט;
איך הער איצט קיינע טרויעריגע קלאנגען...

אה די ווייט, די ווייט...

אויף די ברענען אויף די זאמדען
האט מיין הארץ געביינקט.
און די רויטע זון ווי פייער,
האט א שטראהל געשענקט...

כ'האב מיין הארץ אין שטראהל געבאָדען
ביז נאך מיטאָנדייט...
און דערנאָך אליין געבליבען
לאנג געקוקט און ווייט...

אה, די ווייט, די ווייט...

די זון אויך נאָר אַן אנדערע
ליכטיגער מיר דאכט;
ניטאָ קיין גרויסע מויערען
נור שטיבעלעך א פראכט.

קט פּאָהרען דאָרט פון וואַלד אַרויס
פּויערים אָהן צאָהל;
זיי זינגען וואָס, — ווי זיס עס קלינגט
באַקאַנטעס פון אַמאָהל!...

אד ווי שרעקליך איז די נאכט.
 ס'איז נאך עדנער ווען דו ווארסט...
 אז דער טאג זאל קומען שווינד
 וואלט איד וויינען ווי א סינד.

אומעטיג

קום שוין, קום שוין, טאג צוגעהן.
 וועסטו הערען ווי איד וויין...
 די קעלט פֿרעסט זיך איין אין סיר.
 ווי א בייזע ווילדע טיער.

דער בעטלער

אז אייננעבויגענער מיט א שמעקען איז
 האנט.

שווארץ איז די נאכט אומבאשטימט.
 דערפאר איז זי איצט, בארימט...
 וועה איז דעם, וואס ווארט פאר „טאג“
 ס'קומט אויף איהם א וויסטע קלאנג...

די זון ז'ווייט נאך זעהר ווייט,
 צ'וואס'זשע ווארטען פאר דער צייט?
 כ'האב געווארט אמאל אזוי.
 ביז איד בין געוואָרען גרוי...

געפאלענע

איז וואס?
 איז וואס?

א שטיקעל ברויט

דראמאטישע פאעמא איז איין אקט

פערזאנען.

די געפאלענע
א בעטלער

ברויטע מעלדען. עס שלענגלען זיך ווענען
ארונטער צום ים. פון וויימענ'ס זעהט זיך
א שייף באלויכמען מיט גרינע-בלויע און
רויטע לעמפעלאד. ס'איז א בלינדע פינט-
טערע נאכט

געפאלענע

זי ליגט אויף א שטיין איינגעוויסעלט איז
צוריסענע טראנטעס און רייכט זיך די
שלעפערינע אויגען מיט שמוציגע הענט...

דער בעמלער

דער בעמלער איז עלטער...

געפאלענע

זעה נאר די שיף ווי זי יאגט זיד.
זעה נאר די שיף ווי זי וויגט זיד.
זי יאגט זיד צו לאנד איצט אריין
עס מוז דארטען ווארעם איצט זיין...

ברויט איז אויך דארטען דא.

דער בעמלער

נלויב ניט אז ק'איז דארטען דער גורדן
ניט יעדען איינעם איז דאר גוט.
ניט יעדען איינעם הערט צו נאָם...

געפאלענע

עס קלעמט מיין הארץ. עס פעחלט מיר ברויט.
איד זעה פאר זיך דעם ביזען טויט...

דער בעמלער

איד האב א קליין שטיקעלע ברויט.
פון טארבע אויסגעשמירט אין סויט.
סוף אהער זיך טיילען
סוף אהער זיך וויילען...

ער נעהמט ארויס פון טארבע א שטיקעל
ברויט. ברעכט עס איבער אויף צווייען.

קוקט דארויף מיט ברויט פארגעניגען...

געפאלענע

דו האלסט עס זעהר לאנג.
צי פיהלסטו ניט א באנג
נאך אויסגעבעטעלט ברויט?

דער בעטלער

זאל דיר מיין שטערען זאגען
און מיין בעטלעריש פלאגען.

געפאלענע

איד קען ניט זעהן דיין שטערען נליחט.
די בלינדע נאכט דערלאזט מיר ניט...

דער בעטלער

קום הער! קום הער אויבען און.
ס'זועט דיר ניט העלפען די זון...
דער נאכט'ס בלינד אויג איז דיין פריינט
די ליכטינקייט איז דיין פיינט...

געפאלענע

וויך פארהוסטענדיג

דו אלטער נאר, וויסער נאר,
ז'וועניג מיר מיין איינען צער?
צו זאל איד נעהן צו דיר,
צו דו זאלסט נעהן צו מיר?

כי... כי... כי...

עס זאל די פרוי נאר נעהן צום מאן.
געפעלט דיר אזא שפאס?

דער בעטלער

אה, ס'איז מיר קאלט, אה ווי קאלט!

עס מרעפט ניט א צאהן אין א צאהן.

געפאלענע

מיר איז נאך העלטער.
איד ביי דאך עלטער...

געפאלענע

ווינט וועט נאך מיר וויינען.
 די דעמבעס וועלען האסטיג פראכען.
 די הינט וועלען בילען.
 און די טיוואלעס וועלען לאכען...

דער בעמלער

גענוג גענוג.
 וואו ביזטו דארטן

געפאלענע

כ'ועה שוין ניט דיין שאמען.
 די נאכט איז פינסטער בלינד.
 צוליב דעם שטיקעל ברויט...
 אז וועה איז מיר און ווינד...

דער בעמלער

שטרעקט אויס זיינע הענט.

אט בין איד דא!

געפאלענע

מ'זעהט שוין ניט די שיה:
 ז'איז שוין אויך סארשוואונדען.
 קיין ליכט. קיין שטראהל.
 ברענגען ניט די שמונדען...

דער בעמלער

בוין זיך איין אויף אלע פיער.
 וועסטו טראפען גלייך צו מיר...

דער בעמלער

נו קום אהער נעשווינד
און צאהל מיר אפ מיט זינד...

געפאלענע

די „זי“ געהט ניט צום „ער“.
איד האט דיר, יא איד שווער,
נאר געהו כוז איד גלייד.
פארמאלען דו ביזט דיר.

פארמאנסט האט שטיפעל ברויט...

זי הויכט זיך אויף א פולע לאנגזאם
און געהט.

וואו ביזטו דער?
איד זעה דיר ניט.
דער טויט מיר דוכט
איז הארצען גליחט...

זימט

דער בעמלער

זימט ניט אומגליק, ציטער ניט.
ס'איז דאך ניט דיין ערשמער שריט...
דו ביזט שוין א געלער בלאט
האסט איז זיך קיין פונק פון גאט...

דער בייזער ווינט וועט דיר פארטראגען
קייער וועט נאך דיר ניט קלאגען...

אנהאלם:

ליעבעס ליעדער

22	— — — — — אין סאד	7	— — — — — האָסט געווארט
23	— — — — — זונען אויסגאנג	15	— — — — — שפרייט אויס
24	— — — — — האָסט געהערט	17	— — — — — דו האָסט זיך פארליעבט
26	— — — — — דו...	18	— — — — — לאך דיין געלעכטער איז זיס
27	— — — — — איך האָב געעפענט	19	— — — — — עס ציהט אין הארצען
28	— — — — — עס פעהלט מיר א סטרונע	20	— — — — — איך וועל שווינגען
29	— — — — — מיין טיר איז פארשלאָסען	21	— — — — — נאט היט מיר אפ איהרע
30	— — — — — אויף די וועגען		

זומער

35	— — — — — ניסן	33	— — — — — מיין טעות
36	— — — — — זומער אווענט	34	— — — — — עס קומען אן די נייע טעג
37	— — — — — דער טאָג	34	— — — — — אפרייל

הערבסט

42	— — — — — פארטריקענט איז דאָס	40	— — — — — געלע בלעטער
43	— — — — — עס האָט דער קוס	41	— — — — — ס'האָט דער הימעל

ווינטער ליעדער

א ווינטער פארקאוועט — 46

פארשיעדענע ליעדער

53	— — — — — דער צוג וועט ציהען	49	— — — — — צו פריה בין איך צו
53	— — — — — איך בין אין שמאט	50	— — — — — ווי אן אומרוה
54	— — — — — עס טראנט זיך דער ווינט	51	— — — — — דאָס מענטשער איז
54	— — — — — בערג שטומע	52	— — — — — כ'האָב מיין לעבען

געפאלענע

זי פאלט אויף די הענט און קריכט.

אך דאס שטיקעל ברויט,
ליבערשט שוין דער טויט...

דער בעמלער

שנעלער, שנעלער.

געפאלענע

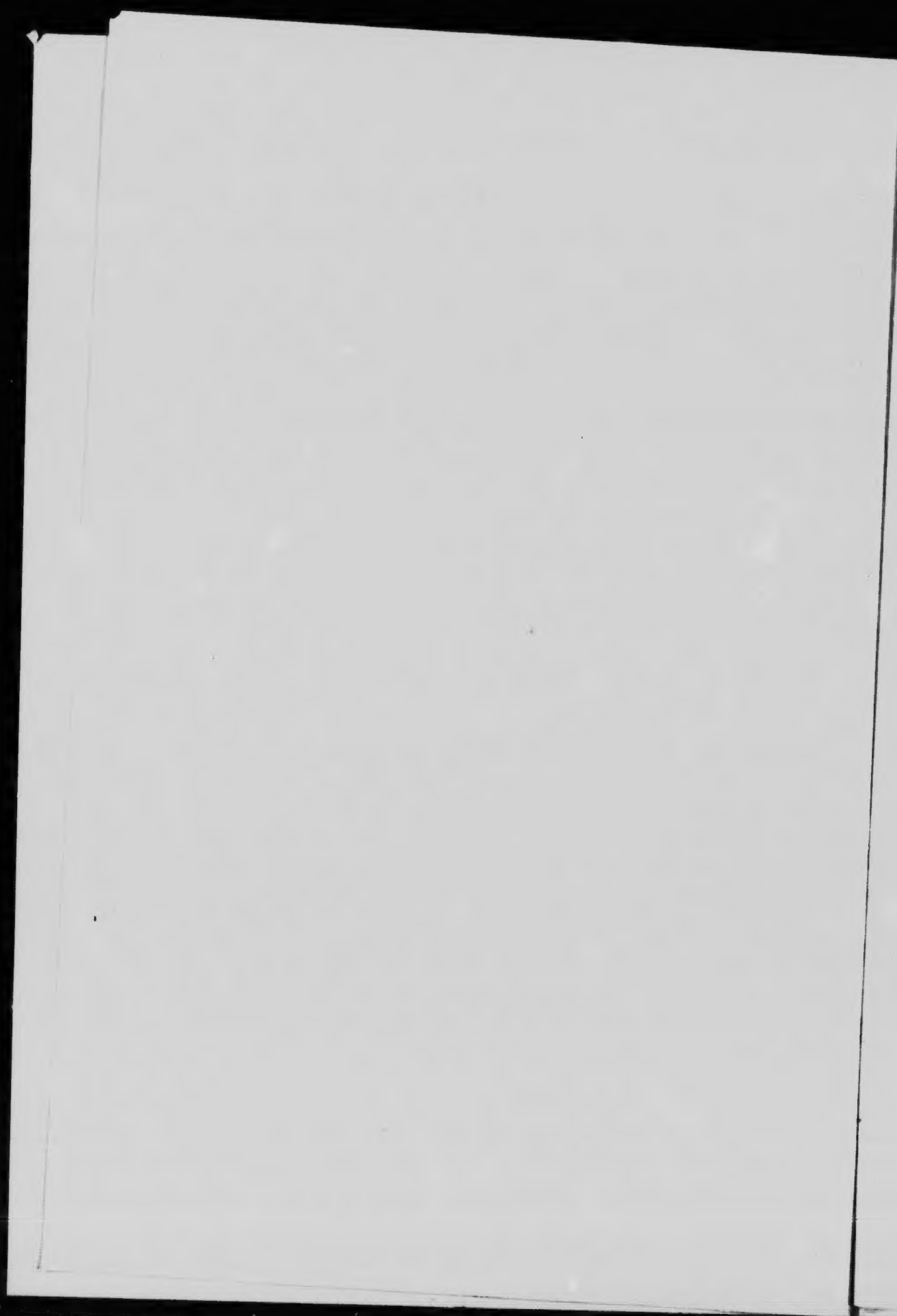
אה, די פינסטערניש...
נוואלד — — — נוואל

זי פאלט ארונטער אין אז אפגרונט איבער
שטיינער. עם הערט זיך א פארצווייפעלט
וויילד געשריי.

דער בעמלער

וואוהין ביזטו אוועק?
צ'וואס צ'וואס די שרעק?

א — — — א ארונטערגעפאלענע...
צוליב דעם שטיקעל ברויט.
בעסער, איז דער טויט...

צייט ליעדער

62	— — — —	קהאקי סליידער	57	— — — —	מאך צו דייע אוינען
63	— — — —	אויף דער וואך	58	— — — —	איך בין דאס סינד
63	— — — —	אויף דעם פארט	59	— — — —	צו פוילען
64	— — — —	א בריעף	60	— — — —	איד האב געפרואווט
66	— — — —	אפגעהאקטע זיפען	61	— — — —	זאל פאלען
68	— — — —	דוד	61	— — — —	מיין פאלק

מעלאדיען

81	— — — —	האב איד	75	— — — —	נאך ביים ווינעל
81	— — — —	איהר האט געזאגט	76	— — — —	כ'ועל
82	— — — —	שמאדק איז מיין פרענען	77	— — — —	זיסע לידער יענע לידער
83	— — — —	מיין שטעטעל	78	— — — —	די וועלט
85	— — — —	אה די ווייט די ווייט	79	— — — —	שכרות
		א שטיקעל ברויט דראמאטישע	79	— — — —	צום מאמענט
86	— — — —	פאעמע אין איין אקט	80	— — — —	מייע יאהרען
			80	— — — —	דער נאר

